

OPPL. 7 408 000

den

OKTOBER 1984

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

Bygg sterke familiebånd

Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgspriis. Bladet utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag er hjertelig velkommen. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkommen som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2 29 69 78; bankgiro 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 98 07 30-6; *Danmark*: Bankgiro 3258-13620-9. Vennligst send eventuelle bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 1 NR. 7

Opplag: 7 408 000

OKTOBER 1984

GRUNNLEGGER OG SJEFREDAKTØR HERBERT W. ARMSTRONG

HOVEDREDAKTØR:
HERMAN L. HOEH

ANSVARLIG REDAKTØR:
DEXTER H. FAULKNER

STEDFORTREDENDE SJEFREDAKTØR:
RAYMOND F. MCNAIR

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:
GENE H. HÜGGERG

FASTE MEDARBEIDERE:
RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

REDAKSJON:
SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:
DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, SIDNEY M. HEGVOLD,
KENNETH C. HERRMANN, ROD MATTHEWS,
L. LEROY NEFF, RICHARD PAIGE,
PATRICK A. PARNELL, RICHARD J. RICE,
RICHARD H. SEDLIACIK, DAN C. TAYLOR,
JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIFT-KORREKTUR:
PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:
CHERYL EBELING, KAREN FERGEN,
WERNER JEBENS, JANICE ROEMER,
MARIA ROOT, WENDY STYER, RON TOTI,
EILEEN WENDLING

GRAFIKK:
Grafikkredaktør: RANDALL COLE;
Stab: MATTHEW FAULKNER, L. GREG SMITH
Design-konsulent: GREG S. SMITH

FOTOREDAKSJON:
Ansvarshavende: WARREN WATSON;
Leder for billedproduksjon: HAL FINCH
Stab: G. A. BELLUCHE JR.,
KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,
ELIZABETH RUCKER, KIM STONE
Fotoarkiv: VERONICA TAYLOR

UTGIVELSE:
Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT;
Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS;
Produksjonssjef: RON TAYLOR;
Internasjonale koordinatører:
JEANNETTE ANDERSON, VAL BROWN,
BOB MILLER;
Opplagsansvarlig: BOYD LEESON;
Opplagsassistent: CAROL RIEMEN;
Kioskbladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FØRRETNINGSFØRER:
L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:
BRITISK: JOHN ROSS SCHROEDER;
FRANSK: DIBAR APARTIAN;
HOLLANDSK: JOHAN WILMS;
ITALIENSK: CARN CATHERWOOD;
NORSK: ROY ØSTENSEN;
SPANSK: DON WALLS;
TYSK: JOHN B. KARLSON

REGIONALE KONTORER:
AUSTRALIA: ROBERT MORTON;
CANADA: COLIN ADAIR;
ENGLAND: FRANK BROWN;
FILIPPINENE: GUY AMES;
FRANKRIKE: SAM KNELLER;
LATIN-AMERIKA: LEON WALKER;
NEDERLAND: BRAM DE BREE;
NEW ZEALAND: PETER NATHAN;
PUERTO RICO: STAN BASS;
SYD-AFRIKA: ROY MCCARTHY
SVEITS: BERNARD ANDRIST;
VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

ARTIKLER

- 2 "Relansering" av et forenet Europa?
7 Sannheten om barneoppdragelse
Hva psykologer ikke vet om barneoppdragelse
Hvordan bygge sterke familieband i 80-årene
12 Hvordan Vesten kan stoppe frykten for atomkrig . . . nå!
14 Når freden kommer til Irland
19 Island — et land som aldri gir opp!
23 Hvorfor holder Gud seg skjult?

FASTE RUBRIKKER

- 1 Personlig fra Herbert W. Armstrong
28 Brev til redaktøren

FORSIDEBILDET

Hvordan skape et fotografisk budskap om barneoppdragelse? Det var spørsmålet som fotoredaksjonen stod overfor. Først kom blyanttegningen, så valget av familie, og så endelig album og bilder i forgrunnen for å avrunde det hele.

FORSIDEBILDE: WARREN WATSON — PT

Den Enkle Sannhet (The Plain Truth) blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1984 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Kan bestilles i:
Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2
Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C
Sverige: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *The Plain Truth*:
Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811
Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14, Frankrike
Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922
Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia
Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, Madrid 9, Spania
Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre *Plain Truth*-adresser:
USA: 300 W. Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444
Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345
Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233
New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand
Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra
Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi
Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State
Syd-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg 2000
Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare
Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico
Karibiske hav: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

Universell velstand — er det mulig?

Kan du tenke deg en verden der all fattigdom er avskaffet?

Vel, jeg har nyheter til deg. Ja, godt nytt. Du kommer til å oppleve det, og det i din levetid, men ikke slik de fleste tror.

Høres det fantastisk ut med en verden med universell velstand? Hvorfor, egentlig? All materiell velstand kommer fra jorda, og det er nok på denne jord til å gi overflod, til og med luksus for alle. Stopp opp og tenk et øyeblikk. Hvorfor er dagens verden fylt av så mye fattigdom, sykdom og mangel? Hvorfor lever de få i relativt stor velstand og de mange i bitter nød?

En utbredt oppfatning idag er at Gud den Allmektige skapte denne verden til å være fattig; at Gud hater de rike og elsker de fattige. Vi hører en mengde om "Guds fattige". Hater Gud de dyktige og fremgangsrike? Er velstand en synd?

Hør hva Gud selv har sagt i Bibelen, Guds inspirerte åpenbaring til menneskeheten. Gjennom Johannes sier Gud: "Jeg ønsker at du i alle deler må ha det godt og være ved god helse . . ."

I første salme kan vi lese: "Salig er den mann som ikke vandrer i ugudeliges råd . . . men har sin lyst i [den Eviges] lov . . . og alt hva han gjør, skal han ha lykke til" (v. 1-3). Det menneske som følger Guds vei, som gleder seg over Guds lov og er lydlig i hele sin fremferd, til ham sier Gud at han skal ha fremgang. Og det er et løfte fra Gud den Allmektige.

I 1. Mosebok 39:2-3 står det: "Men [den Evige]

var med Josef, så alt lyktes for ham . . ." Som du vil se, tjente Josef Gud.

Salme 84 lyder slik: "[Gud] nekter ikke dem noe godt som vandrer i uskyld. Herre, hærskaenes Gud, salig er det menneske som setter sin lit til deg" (v. 12-13). Vi blir lovet velsignelser. Vet du at Gud lovet sitt folk velsignelser på en ene side og forbannelser på den annen? Og han sa til mennesket: "Velg." Mennesket har valgt forbannelser og død, mens den Allmektige Gud ønsket at mennesket skulle velge lykke og velsignelse, fremgang og evig liv.

Men du skjønner, gjennom David advarte Gud oss mot å legge vår elsk på rikdom. Det er hva som er i veien med denne verden. Det hele dreier seg om Jesu Kristi sanne evangelium. Han forkynte Guds Rike, som betyr Guds styre — Guds ledelse over våre liv og over samfunnet i sin helhet; over hele denne jord.

Lovene for Guds styre er kjærlighetens veier, som går ut på å gi istedenfor å ta, å tjene, å ikke prøve å vinne over andre. Det dreier seg om å handle, ikke om passiv lytting. Det dreier seg om flittighet — å praktisere Guds lov, ikke å være lat. De ti bud sammenfatter hele denne loven. Tro det eller ikke, De ti bud angir veien frem mot velstand og økonomisk suksess, dersom du forstår den virkelige mening og ånd som ligger bak dem; deres hensikt i henhold til lovens ånd snarere enn bare bokstaven.

Den grunnleggende lov i Guds styre er den eneste vei til fred, til sann lykke og til varig velstand. Men denne verden tror det ikke, og den har derfor ikke funnet noen velstand. Alle verdens onder, all lidelse, all ulikhet og urettferdighet, ja, til og med all fattigdom skyldes at den åndelige lov, De ti bud, blir bruddt.

Synd er brudd på denne loven (1. Joh. 3:4). Apostelen Paulus uttalte at loven er åndelig, hellig, rettferdig og god. Mange mennesker idag tror ikke dette, og det er grunnen til all fattigdommen i denne verden.

Det å overskride de veier som fører til velstand, helse, fred, lykke og glede — det er synd, fordi syndens vei ikke er bra for oss. Det fører til straff, og en del av den straff som vi høster i denne verden, er fattigdom. Den Allmektige Gud mente det aldri slik. Synd er altså årsaken til fattigdom, lidelse, ulykksalighet og til og med død.

Hvis alle mennesker ville stille sine liv til rådighet under Guds styre — hvis (Fortsettes side 6)

“Relansering” av et forenet Europa?

av Gene H. Högberg

Fellesmarkedets bleknende rikdommer gis nytt liv under myndig fransk ledelse. Men mer enn økonomisk samarbeide må til for å skape den enhet europeerne hevder at de trenger.

I alle fall for en tid er det satt en stopper for den ferd mot den totale glemsel som det ti nasjoner sterke europeiske fellesskap (EF) har befunnet seg i.

Frankrikes president Francois Mitterrand sier nå faktisk at “en kraftig og nødvendig relansering” av Fellesmarkedet kan begynne.

Og det er ikke et øyeblikk for tidlig, mener mange eksperter. Gjennom altfor mange år har verdens største økonomiske blokk vaklet på randen av oppløsning. To katastrofale toppmøter mellom EF-landenes overhoder brøt sammen, hovedsaklig på grunn av spørsmålet om størrelsen på Stobritannias bidrag til fellesskapets budsjett.

Statsminister Margaret Thatcher hadde insistert på en reduksjon i de årlige innbetalingene for sitt land, samt en reform i EF-budsjettet, som i overveiende grad går med til å subsidiere bøndene på kontinentet, og som har resultert i store overskudd av smør, kjøtt, korn og vin.

Mitterrand baner veien

Under det seneste toppmøtet i Fontainebleau utenfor Paris, ble striden omkring det britiske bidraget avgjort i siste øyeblikk gjennom en overenskomst mellom Frankrike, Vest-Tyskland og Storbritannia. Men mer enn dette ble oppnådd,

hovedsaklig gjennom anstrengelsene til den franske president Mitterrand, som observatører sa hadde taklet “det britiske problemet” med kløkt i løpet av de siste seks måneder han har sittet i presidentskapets roterende lederstol for fellesskapets anliggender.

Med innbetalingsspørsmålet ute av verden beordret de forsamlede lederne et utkast til et felles tolldokument for hele fellesskapet som skulle erstatte de rundt 70 dokumentene som europeerne nå trenger for å kunne selge til hverandre.

Selv om kritikerne hevder at det nye skjemaet fremdeles er for langt og besværlig om det blir tatt i bruk, burde det redusere forsinkelsene ved grensekrysningene, som nå øker kostnadene på varer produsert i fellesskapet med omkring 5 prosent. Det enkle faktum er at Fellesmarkedet fremdeles langt fra er “felles”.

I tillegg ble de ti statsoverhodene i EF enige om å kanalisere flere ressurser inn mot felles industriprosjekter istedenfor landbrukssubsidier, som nå spiser opp rundt 2/3 av EF-budsjettet i Brussel. Ekstra kontanter, som vil kunne utgjøre rundt 35 milliarder kroner pr. år i 1986, skal sprøytes inn i foretak som omfatter telekommunikasjon

og lanseringen av en europeisk romfartsstasjon.

Lederne venter seg sterke protester fra landbruksinteresser, men de

PHILIPPOT — SYGMA

håper likevel at en slik omprioritering vil sette fellesskapet istand til å overvinne hva som fra tid til annen blir kalt for “europessimisme” og “euroforkalkning”. Uttrykkene gjenspeiler en utbredt tro blant Europas industriledere om at Europa sakter bakut og blir liggende etter amerikanerne og japanerne på det høyteknologiske område.

LANGEVIN — SYGMA

I et kommuniqué den 28. juni etter et oppfølgingsmøte i London het det at representantene for de syv nasjonene enstemmig hadde besluttet å avlyse "de foreldete gjenstående restriksjonene . . . som gjelder produksjonen av konvensjonelt krigsmateriell i Den tyske forbundsrepublikk". Dette trekket ble i første rekke ansett for å ha politisk betydning, ettersom Tyskland har hevdet at de ikke har til hensikt å begynne å fremstille strategiske raketter eller bombefly.

Hvilken vei tar Amerika?

Den vei Europa går i fremtiden vil i høy grad være en reaksjon på trender i USA.

På det økonomiske område begynner europeerne å frykte for det som noen har døpt for "den jamerikanske utfordring" — USAs og Japans høyteknologiske bombardering. For å forberede seg for nederlaget vet lederne i EF at de må sette en stopper for interne stridigheter. Europeerne er også bekymret for at et Amerika i forandring ser sin fremtid mer som en Stillehavsmakt.

På sikkerhetsfronten regner også nesten samtlige europeiske strategitenkere med en endelig amerikansk

redusering — kanskje til og med en total tilbaketrekking — av amerikanske tropper i Europa.

Den fart som et forslag om reduksjon av styrkene gikk gjennom det amerikanske senat med i juni i år, viser tydelig at dette kan skje. Forslaget krevde en tilbaketrekking av omkring 1/3 av de vel 300 000 amerikanske styrkene øremerket til Nato-forsvaret i Europa, med mindre europeerne selv bidro mer til sine egne Nato-forpliktelser.

Dette lovforslaget ble såvidt nedstemt, men bare på grunn av innstendige overtalelseskunster i Senatet av president Reagan og innstendige bønner fra topplerne i Europa.

President Reagan ble særlig alarmert av lovforslaget. Bare to uker tidligere hadde han overlevert et gripende budskap på Normandies strender til minne om 40-årsdagen for D-dagen. I sin tale understreket president Reagan at Amerika "hadde gjort seg bitre erfaringer etter to verdenskriger" og mente at det var bedre å beholde styrker på kontinentet på ubestemt tid i fredstid enn å bli nødt til å sende en mektig hær for å fri Europa fra totalitærtrelldom.

Imidlertid har lederne i Europa

Under Fontainebleau-konferansen tok de ti statslederne seg tid fra sin travle timeplan til å spise sammen, over, ved Bas-Breau-vertshuset ved Barbison i Seine et Marne. I fotografiet på motstående side deler den britiske statsminister Margareth Thatcher og den vesttyske kansler Helmut Kohl et ufornøyet øyeblikk. Det viktigste resultat av toppmøtet var en avtale i siste øyeblikk mellom Storbritannia, Vest-Tyskland og Frankrike om hvordan den langvarige striden over størrelsen av Storbritannias bidrag til EF-budsjettet, skulle løses, noe som hadde truet fellesskapets eksistens.

"begynt å lukte lunt". Slike planer om tilbaketrekking kommer til å bli introdusert om og om igjen etter hvert som Amerika og Europa stadig mer går sine egne veier.

Resultatet er at både president Mitterrand og kansler Kohl og andre har diskutert hvordan "den europeiske pillar" kan styrkes i Nato-alliansen — for å erstatte det de ser på som en reduksjon av Amerikas forpliktelser.

Mer enn økonomi må til

I sin bok *The Europeans*, utgitt i 1983 av Simon and Schuster, understreket den avdøde Luigi Bar-

zini vanskelighetene som Europa står overfor i sin kamp for enhet.

Man erkjenner viktigheten av enhet, men viljen til å enes mangler fremdeles. Han bemerker at "et samlet Europa kunne forberede seg i tide for de farlige, opprørte og voldssomme tiår foran oss, som muligens vil bli de mest forræderske tidene siden Romerrikets fall".

Likevel, sier Barzini, vil motstridende nasjonal stolthet og interesser forbli viktige vanskeligheter. Han understreker dessuten at økonomien har sine begrensninger som forenende middel. Han skriver: "Europas forening er blitt reelt forsinket og kanskje også forhindret for all fremtid av den vrangforestilling at en tollunion en dag spontant vil produsere en politisk og forsvarspolitisk union.

En økonomisk union er en blindgate fordi den er basert på en begrenset, overforenklet og utilstrekkelig filosofi som vant innpass i Europa etter 2. verdenskrig. Man trodde at den representerte en endelig løsning på alle problemer. Den holder to sannheter for å være selvinnyttende: For det første at økonomien er hoveddrivkraften i historien; for det annet at et stadig økende brutto nasjonalprodukt er den eneste og tilstrekkelige betingelsen for fremgang."

Mye mer må til, insisterer denne berømte eksperter på europeisk kultur. "Et virkelig forenet Europa kan ikke komme istand uten en felles myntenhet og felles utenrikspolitikk, men mest av alt en felles forsvarspolitikk. I det 20. århundre er dette ensbetydende med kjernefysiske våpen og et romforsvar."

Lederne i Europa er klar over at de trenger alt dette. Siden 1978 har spiren til en europeisk valutaenhet — "European Currency Unit", eller ECU — vært virksom. Imidlertid er den kun en datamaskinkalkulasjon som representerer en "kurv" av individuelle myntverdier. Den er foreløpig ikke en fullt utviklet valuta.

Franskmennene snakker nå om å opprette et felles utenrikspolitisk

direktorat. Og i sommer ble både Frankrike og Vest-Tyskland enige om behovet for å utvikle et felles satellitt-etterretningsanlegg.

Videre, skrev Sam Davidson i *Financial Times* i London 5. mars, "er det nå iferd med å bli allment akseptert blant franske tjenestemenn å fjerne tabuforestillingen mot at det er nødvendig med en forandring i Vest-Tysklands forhold til kjernefysiske våpen.

Det er ingen ringere enn Jacques Chirac, lederen for Gaullist-partiet som har sagt at man må behandle dette problemet . . .

Og ganske nylig argumenterte en fransk sosialist i *Le Monde* med at tyskerne burde ha dobbeltknappkontroll av noen av de franske atomvåpen som et ledd i en utvikling mot en mer samlet europeisk forsvarsholdning."

kurrent. Og hvem vet hva som ville skje i forsvarsspørsmål?

I en lederartikkel i *Los Angeles Times* tidligere i år ble det forsiktig sagt at: "Det er fare for at bevegelsen for "europeisering" av Europas forsvar kunne bli et redskap for antiamerikanske krefter i Europa og isolasjonisme i USA."

I vårutgaven 1983 av *Atlantic Quarterly* skrev forfatteren Healey Bull i en artikkel under tittelen "European Self-Reliance and the Reform of Nato", at et mer uavhengig Europa "sannsynligvis vil bryte en del av de forventningene amerikanere flest har til det. Europa ville bli mindre villig til å følge hvor USA fører an, istand til å arbeide mot amerikansk politikk hvis de skulle ønske det, og være en langt mere usikker alliert for USA enn en som Amerika er istand til å kontrollere".

LANGEVIN — SYGMA

Farlig utvikling?

At Europa burde få en sterkere følelse av økonomisk og militær enhet, virker så logisk på mange, også i USA. Den amerikanske regjering har i lang tid offisielt gitt sin støtte til et slikt mål, selv om det hittil er blitt med ordene. Et mer uavhengig Europa kunne bli en mye mer utfordrende økonomisk kon-

Like fullt oppmuntrer innflytelsesrike politiske rammemakere i USA en slik utvikling av et militært uavhengig Vest-Europa.

For eksempel slo Melvyn Krauss, Hoover Institution, California, nylig til lyd for at USA "må redusere Europas avhengighetsforhold til dette landet på forsvarsområdet . . . Europa må få forståelse for at med den unilaterale og antinvestli-

ge følelse dette landet har, vil USAs styrker forlate Vest-Europa på den ene eller annen måte”.

“Dessuten,” legger Krauss til, “må Vest-Europa ha sin egen kjernefysiske “paraply” til å erstatte den amerikanske med.”

Det er hovedsaklig Europas avhengighetsforhold til USA som har vanskeliggjort utviklingen av et europeisk forsvar, hevdet Krauss. “Når denne garantien fjernes,” poengterte han, “og Europas militære igjen blir viktig, vil folk med dristighet og oppfinnsomhet på nytt tiltrekkes tjenesten.”

Det virker som om de færreste stopper opp for å tenke over det militære talent som de europeiske landene tidligere har utviklet — “folk med dristighet og oppfinnsomhet” som til tider har truet hele verden.

Som Josef Joffe, Carnegie Endowment for International Peace, påpeker, er det et faktum at USAs 39-årige nærvær i Europa har vært nøkkelen til Europas enestående fred og velstand. Amerika har vært “Europas blidgjører,” forklarer Joffe — idet det ikke bare har beskyttet Vest-Europa mot øst, men det har også beskyttet “halve kontinentet mot seg selv”.

Joffe fremholder at “bakvaskerne av Nato overser den sentrale rolle USA har spilt for å pasifisere et statssystem som nesten tilintetgjorde seg selv i løpet av to verdenskriger”.

I denne pasifiseringens tid har Europas tradisjonelle motstandere, Frankrike og Tyskland, lært å samarbeide i en uovertruffen grad.

Og selv om de er i besittelse av betydelige militære institusjoner, har de ikke vært nødt til å bekymre seg over sin maksimale sikkerhet, som ble besørget av USAs kjernefysiske “paraply” og “snubletrådene” i form av amerikanske styrker i Europa.

Fjern disse styrkene, og det europeiske kontinent vil ha lite annet valg enn så hurtig som overhodet mulig å utvikle egne erstatningsstyrker, denne gang i samarbeid med hverandre og ikke nødvendigvis med USA eller Storbritannia, som ikke er helhjertet entusiastisk over en mulig dannelsen av “en europeisk pillar”.

Det er vel kjent at alt dette snakket — på begge sider av Atlanteren — om at Amerika skal pakke sammen og forlate Europa — og etterlate seg et forent europeisk forsvar i sitt kjølvann, gjør britene nervøse.

Hva ville Storbritannias stilling bli etter en slik utvikling, en nasjon hvis tilknytning til kontinentet på det beste må betraktes som spinkel? En god illustrasjon på dette kom kanskje nylig til uttrykk i en meningsmåling i Frankrike, hvor franskmennene ble spurt om å si navnet på det utenlandske statsoverhodet de satte minst pris på. Den britiske statsministeren Margaret Thatcher kom som nr. 3 — etter Ayatollah Khomeini i Iran og Muamar Kadafi i Libya, og foran Fidel Castro, Cuba.

Men heller ikke den militære og sikkerhetsmessige faktor vil være tilstrekkelig — det sterkeste “bindemiddelet” som må til for å

sementere sammen et nytt Europa kan bli religion, tro det eller ei.

Pave Johannes Paul 2. har konsekvent anmodet Europas nasjoner om å “gjenoppdage sine røtter”, det vil si sin kristne eller katolske arv. Peter Nichols, Roma-korrespondent for *The Times* i London skrev 6. april: “Johannes Paul 2.s holdninger kunne knapt være annet enn forskjellige fra hans forgjengeres. Mer enn en diplomatisk plan har han en visjon. Han har gjentatte ganger snakket om et Europa som strekker seg til Uralfjellene. Han ser sin utnevnelse som et tegn på at Øst-Europa må gis sin rettferdige plass som en integrert del av det kristne Europa og ikke ganske enkelt bli behandlet som et vanskelig diplomatisk spørsmål. Han insisterer på felles kristne røtter, og i tillegg til denne visjonen har han en drøm om forsoning mellom vestlig kristendom og de østlige ortodokse kirker.”

Vatikanets bestrebelser for et samlet Europa må ikke oversees.

Fortsett med å lese sidene i *Den Enkle Sannhet* og se hvor den uungående utviklingen mot europeisk enhet vil føre hen — og hvordan dens utvikling vil få alvorlige konsekvenser for velstanden for både det britiske og amerikanske folk.

I mellomtiden, dersom du ikke allerede har gjort det, så skriv til oss og be om å få tilsendt vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Den blottlegger på en gripende måte den sanne arv og bestemmelse til de angelsaksiske folk. □

PERSONLIG

(Fortsatt fra side 1)

de ville leve etter Guds lov — ville alle snart ha velstand.

Men denne verden har brutt Guds lov. I den bekjennende kristne verden er folk blitt oppdratt til å tro at “loven er avskaffet” — at vi ikke må adlyde denne loven idag, og at vi vil komme under en forbannelse om vi gjør det. Ja, dette er hva mange i den bekjennende kristne verden tror. Er det noe rart at vi har ulikhet, lidelse og fattigdom i denne verden? Om bare denne verden ville vende seg til den Allmektige Gud og mot

hans lover og veier. Du ville bli lamslått av resultatet.

Jesus satte problemet inn i sin rette sammenheng da han påla oss først å søke Guds Rike. Det vil si, at vi underordner oss under Guds styre (Guds Rike er Guds styre), at vi lyder Guds bud, lever det liv som Gud angir i sitt Ord, at vi virkelig søker Gud og hans veier, snarere enn å sette hele vårt hjerte og sinn inn på å tjene penger. Jesus Kristus lovet at når vi først har gjort dette, så skal materiell velstand komme i tillegg.

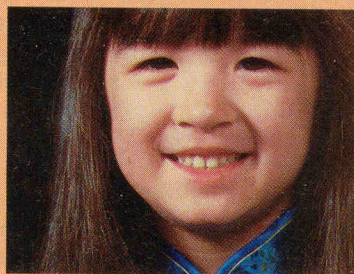
Men først trenger du å finne de åndelige rikdommer, fordi de er de mest verdifulle. □

Hva er de frelstes lønn?

Har du noengang undersøkt om Bibelen virkelig sier at du vil komme til himmelen hvis du er frelst? Dette spørsmålet angår din evighet! Og likevel aksepterer millioner ganske enkelt hva de har hørt hele livet, uten selv å undersøke hva fremtiden har ivente for dem.

Vårt hefte, **Hva er de frelstes lønn?**, som nå foreligger på norsk, tar for seg hva Bibelen avslører om frelsens hva, hvordan, hvor og når. Har våre avdøde kjære kommet til himmelen? Hva vil det si å være frelst, og når skjer det? Nøyaktig hva er vi lovet som lønn? Her er sannheten, hentet rett fra din Bibel.

Sannheten om barneoppdragelse

Dette er det mest misforståtte spørsmål som foreldre idag står overfor: Hvordan skal vi oppdra våre barn? Denne serien forklarer foreldre HVORDAN dette skal gjøre. Vi begynner i dette nummeret med en introduksjon om barneoppdragelse av sjefsredaktøren, etterfulgt av det første av syv avsnitt skrevet av redaksjonen i Den Enkle Sannhet.

INTRODUKSJON

Et gammelt ordspråk sier: "Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den, selv når han blir gammel" (Ordspr. 22:6).

Men mange har trodd at de fulgte dette rådet, bare for å oppdage at barnet brøt fullstendig med denne veien i voksenalder. De antok at Salomo refererte til den måten man trener en hund på, ved å lære barnet opp til å gjøre visse ting, under et system av belønning

spredte livets ånde rundt i blodløpet hans. Så sier Gud.

Adam ble skapt til å trenge kunnskap som intet dyr har kjennskap til. Han behøvde tre slags kunnskaper: 1) Kunnskap om hvordan man skal ha kontakt med og et forhold til Gud, 2) kunnskap om hvordan man skal omgås andre mennesker, og 3) kunnskap som har med ting å gjøre — materie.

Adam ble skapt med en menneskeånd som gjorde ham istand til å tilegne seg kunnskap. Mennesket har på egenhånd tilegnet seg fysiske kunnskaper. Han har utviklet en følelse av godt og ondt, rett og galt. Likevel har det gjennom nesten 6000 år aldri lært hvordan det skal komme overens med sine medmennesker. Mann og kone tørner sammen og skiller seg. Foreldre kan ikke forstå barna eller oppdra dem på rett måte. Altfor ofte er barna bitre på foreldrene.

Om mennesket har ikke lært — og synes ikke å ville lære — hvordan det skal ha et nært

samarbeide med sin Skaper.

Hvorfor? Fordi mennesket ble skapt med en menneskeånd, men det ble skapt til å trenge en annen ånd — Guds Hellige Ånd.

Skaperen tilbød fritt sin Ånd til Adam, hvilket også avler evig liv. Den Hellige Ånd kunne ha inngitt i ham nødvendig kunnskap for kontakt med og er forhold til Gud — hvordan man skal komme overens med sin neste — hvordan man skal behandle sin ektefelle og oppdra sine barn. Men Adam forkastet Guds Ånd (livets tre), og valgte selv å kjenne forskjell på godt og ondt. Han bestemte seg for selv å tilegne seg og produsere sin egen kunnskap. Men Gud hadde ikke skapt ham med de redskapene (hans Hellige Ånd) han trengte for å kunne oppnå rett kunnskap. Uten at Guds Ånd ble tillagt ham, kunne mennesket med sitt eget sinn bare produsere egoistisk, selvsentrert kunnskap. Resultatet ble at Adams sinn bare ble halvveis fullendt. Åndelig sett var ikke "hele han" tilstede!

Men selv om han bare hadde menneske-

keånden, så hadde han likevel et sinn som kunne tenke, resonnerer, beregne og ta avgjørelser. Et dyr handler via instinkter. Et menneske handler via tankevirksomhet — ved fornuft — ved å ta beslutninger!

La oss nå se hvor dette leder oss. Du trener et barn som du ville dressere en hund. I visse tilfeller vil barnet senere ikke endre seg, fordi det er blitt en vane.

Men det har et sinn som kan tenke, resonnerer, bestemme hva det skal gjøre og styre sine handlinger bort fra hva det lærte av sine foreldre — især hvis en holdning av motstand, fiendtlighet, autoritetsnag, fordommer eller gruppepress forårsaker at det endrer innstilling. Senere i livet kan det komme til å bryte fullstendig med hva det lærte i barndommen på grunn av en meningsforskjell. Hvor leder så dette oss?

I tidligste barndom begynner Satan — den usynlige åndehersker i denne verden — å påvirke barnesinnet. Han kringkaster ikke i ord, lyder eller bilder, men i holdninger av egoisme, fiendtlighet, uoverensstemmelse, nag og egenrådighet. Mange foreldre forsømmer å lære opp barnesinnet. De venter til lærere på skolen kan undervise dem.

Men Satan forsømmer ikke sinnet til ditt barn! Allerede når det er noen få måneder gammelt, begynner Satan å så holdninger av egoisme og egenrådighet i det.

Så hvordan skal du lære et barn den vei han skal gå? Ikke utelukkende ved å lære det vanemessig å gjøre bestemte ting på en bestemt måte, slik man ville dressere en hund, men ved å lære barnet til å tenke på egenhånd!

Lær et barn til å tenke og ta beslutninger i overensstemmelse med ånden og holdningen i Guds lov — kjærlighet overfor andre, hensyn til det gode og andre menneskers allmenne vel — og lær det at Satans vesen av egoisme og misunnelse er galt. Lær et barn å ære sine foreldre. Lær prinsippet og innstillingen i Guds lov og kjærlighet til Gud og kjærlighet til andre mennesker.

De psykologer som forkaster Guds åpenbarte Ord, vet ikke hvordan du skal oppdra dine barn. De vet ikke hva menneskesinnet er. Medmindre de har Den Hellige Ånd — og jeg kjenner ingen psykologer som har den — så er de inkompetente til autoritativt å undervise om barneoppdragelse.

Hva psykologer ikke vet om barneoppdragelse

av Herbert W. Armstrong

for lydighet og straff for ulydighet.

Men det som nesten ingen forstår er forskjellen mellom dyrehjernen og barnesinnet.

Menneskehjernen er ledsaget av en ånd som står i samband med den. Denne ånden gjør mennesket istand til å tenke — resonnerer — beregne — ta avgjørelser.

Dyr er til sammenligning utstyrt med instinkter.

Prøv nå å forstå forskjellen!

Barnesinnet kan tenke og resonnerer. Det kan tilegne seg kunnskap som et dyr ikke kan ha kjennskap til. Dette er fastslått i 1. Kor. 2:11: "For hvem iblant mennesker vet hva som bor i mennesket, uten menneskets ånd, som er i ham?" Et dyr kan ikke vite det et menneske vet.

Menneskets viten og evne til selv å ta avgjørelser blir overført til hjernen via menneskeånden.

Adam, det første menneske, ble skapt med en ånd i seg. Ånden var ikke en "sjel". Det åndende, fysiske menneske var sjelen (1. Mos. 2:7). Ånden i ham gav ham ikke liv. Det var hans åndedrett som

Hvordan bygge sterke familieband i 80-årene

Idag står samfunnet ansikt til ansikt med den kjensgjerning at en *generasjonskløft* eksisterer.

Mange foreldre vedgår åpent at de ikke kjenner sine barn. De er som fremmede. Og denne kløften synes å ha oppstått over natten.

Det kan virke som om foreldre står sine barn nær når de er små. Men når tenåringsalderen kommer, skjer det noe tragisk. Kommunikasjonen bryter sammen. Fremmedgjøringen begynner. Slik har en generasjon barn vanligvis kommet på kant med sine egne foreldre!

Hvorfor?

Gransk din egen situasjon. Når kommer hele *din* familie sammen — hvert medlem — og snakker sammen, virkelig har en givende samtale og kommunikasjon innen familien? Sannsynligvis skjer det sjelden, om i det hele tatt.

Mange foreldre idag prøver virkelig å skaffe til veie det beste for sine barn. De ønsker å gi dem lykke og trygghet. Følgelig bruker de mye av sin tid og energi til å erverve materielle goder. Imidlertid blir det brukt liten tid og energi på å dra omsorg for familiens åndelige og følelsesmessige behov.

Vet du hvorfor barn er så tilbøyelige til å lære av fjernsynet, på godt og ondt? Fordi en fjernsynsskjerm aldri er for opptatt til å

kunne snakke til barna. Den skyver dem aldri til side mens den foretar sine hjemlige sysler, eller er involvert i andre beskjeftigelser. Fjernsynsforestillingene gjør sterke forsøk på å tiltrekke og holde de yngstes oppmerksomhet fangen. Noe de også lykkes med!

I mellomtiden bruker mange foreldre minimum av tid og anstrengelse på å holde vedlike en direkte kontakt med sine barn. Og så undres de over hvorfor barna deres ikke blir slik de gjerne ønsket.

Hvor var du da din sønns klasse på skolen hadde åpent hus? Eller da din datters danselag vant pokalen?

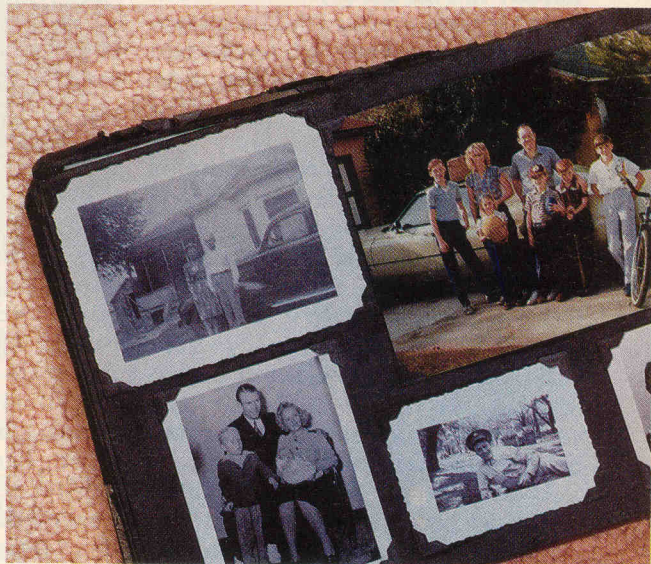
Hadde du det bare så altfor travelt til at du kunne komme? Var de ekstra pengene du tjente ved å arbeide overtid så viktig? Måtte du virkelig gjøre rent ovenn? Noen færre kroner og litt skitt hjemme er en liten pris å betale for å investere i en av dine største skatter — dine barn.

Hvis du har forsømt å engasjere deg i dine barn, vil antagelig et slikt forhold ikke kunne forbedres over natten. Men ved flid og tålmodighet kan det lykkes. Det *må* lykkes. Du ville bli overrasket over hvor dypt mange unge mennesker idag lengter etter

et nærmere forhold til sine foreldre.

Hvordan kontrollere ungdommelig energi

“De unges pryde,” sier Bibelen, “er deres kraft” (Ordspr. 20:29). Et av de største problemene i ethvert samfunn er hvordan energien og vitaliteten hos ungdommen skal temmes. Det er også et av de største problemene som en far eller mor står overfor!

“Jonny! *Sitt stille!* Slutt å dingle med bena!” roper den irriterte moren til tiåringen. “Hva er i veien med deg?” raser hun. “Kan du ikke *en eneste gang* sitte stille?”

Foreldre har sagt lignende ting i århundrer.

Omtrent alle "normale" barn er bunter av oppdemmet, eksplosiv energi. Og den energien må frigjøres! Når den er innestengt, undertrykt og frustrert, bygger den opp et *utrolig* press i barna. Jo lenger energien blir undertrykket, jo mer frustrert blir barna.

Har du noengang erfart følgende situasjon? Du kjører langs riksveien eller motorveien. Det er en tur som varer flere timer. Det er få stopp underveis, unntatt for kjøp av bensin — eller når noen må på toalettet. Ansiktene til barna i baksetet kan skimtes i bakspeilet alt ettersom de sitter og vrir seg, bakser, maser, slåss, lugger og river hverandre overende.

Jo lenger de må sitte i ro, dess mere bråk vil de lage. Enkelte ganger kan de falle i søvn i ren frustrasjon. De kan holde det gående med å spørre: "Når er vi fremme, pappa?" "Hvor langt er det igjen?" "Jeg må tisse!" (Det var bare et kvarter siden dere stoppet forrige gang!)

Jo lenger denne uroen får fortsette, dess mer irritert vil foreldrene bli. Når alt kommer til alt, hadde de jo satt pris på en hyggelig, rolig og avslappende tur!

Før noen aner, skjer en eksplosjon.

"Kan ikke dere unger holde kjeft! Bare sitt stille og vær rolige! Vi kommer frem når vi kommer frem! Jeg vil ikke høre mer om den saken!"

Surhet. Surmuling. Raseri. Sære følelser.

Stemningen i bilen har sunket betraktelig siden turen begynte.

Hvorfor?

Simpelthen fordi foreldrene hverken forstod eller visste hvordan de skulle mestre barnas energi! Det er en naturlov — *energi må frigjøres*. Den må brukes, nyttiggjøres.

Men barn mangler ofte kunnskap om hvordan de på riktig måte skal nyttiggjøre sine egne store energireserver. Vi blir fortalt at "[et barn] som er overlatt til seg selv, gjør sin

PT-FOTO

Familieutflykter, fotturer, leirliv, byggesett, hobbyer, brytekamper med far, familie jogging, er alle positive virkefelter hvor hele familien kan delta.

mor skam" (Ordsp. 29:15). Barn som blir overlatt til sine egne påfunn, bruker ofte sin energi på en destruktiv måte.

Dette er en av hovedgrunnene til at barn som sitter innesperret og overlatt til seg selv i et storbymiljø, ofte griper til voldelige handlinger og vandalisme. Barn som blir avskåret fra det varme og skapende miljøet i en kjærlig familieenhet med et nært samhold, blir ofte ungdomsløsgjengere som streifer rundt i gater og smug i byene på leting etter destruktive utløp for sin innestengte energi. En slik forsømmelse fra foreldrenes side er en av hovedfaktorene til at ungdommer danner gategjenger.

Et barn burde aldri løsrives fullstendig fra sin familieenhet. Det burde kunne uttrykke seg *innenfor* den. Det burde aldri overlates *utelukkende* til sine egne påfunn i disse utviklingsårene. (Dette betyr ikke at et barn ikke skal læres uavhengighet, selvtillit og ansvar.) Foreldre må streve etter å forstå sine barns behov for stadig aktivitet og sørge for måter denne energien kan frigjøres på.

Familieutflykter, idrettsaktiviteter, fotturer, leirliv, musikalske aktiviteter, byggesett, hobbyer, brytekamper med far, spaserturer og løpeturer, familie jogging der man trener sammen, er alle positive virkefelter hvor hele familien kan delta.

Barn burde læres opp til og bli oppmuntret til å "tenke familie". Ideelt sett burde familiemiljøet være det *hyggeligste* stedet å være for et barn. Det burde være det mest interessante og mest tilfredsstillende sted å være.

Et barn som ikke kan finne tilfredsstillende og aktivitet innen sin familieenhet, vil lete etter dette andre steder. Ansvarlige foreldre med perspektiv vil se dette behovet og gjøre et alvorlig forsøk på å tilrettelegge et rett slag av spennende, interessefylt miljø for sine barn. Riktignok tar det tid og planlegging. Men det er vel verdt det.

Å være en familie

Gud Skaper tar ikke lett på det ansvar man har for å opprette sterke familieband. Tross alt var det han som skapte denne eldste av alle sosiale institusjoner — FAMILIEN. Men press fra omverdenen er iferd med å rive istykker denne institusjonen. Sjelden kommer familier sammen mer.

I dette hektiske samfunnet synes det å være liten tid til enkle, men likevel meningsfulle tilstelninger som middag med besteforeldre, eller et familieselskap. Og fordi vi ikke har tatt oss tid til slike ting, er det "limet" som holder familien sammen, ikke særlig sterkt.

Det er på tide å gjenopplive noen gammeldagse verdier og etablere mer permanente familieband. Kanskje kan de komme til å redde din familie.

La oss som eksempel ta den gamle skikken med å samle hele familien sammen til en stor middag i helgene. Dersom du noensinne har hatt slike vidunderlige middager i din familie, kan du nesten fremdeles kjenne smaken av de delikate måltidene. Og hvem kan noensinne glemme moroa med å leke utenfor med sine søskenbarn og barn i nabolaget mens foreldrene satt og snakket i timevis?

Hvis dette har vært en del av ditt liv, kan du ikke lett glemme det.

Men hvorfor er det borte idag? Er ingen lenger interessert? Og hvorfor kan du ikke starte eller gjenopplive slike skikker med familiesammenkomster nå?

Vel, det kan du.

Selvfølgelig, hvis besteforeldrene bor hundrevis av mil borte, kan dere ikke ha middag sammen så ofte. Men om de bor i nærheten, så kan du helt sikkert gjøre det til en nokså jevnlig tradisjon. Og selv om de bor svært langt borte, så er ikke alt tapt.

En annen flott, gammeldags tradisjon pleide å være å samle storfamilien — hele familien: brødre, søstre og alle søskenbarna — en gang i året eller annenhvert år. Det er uforlignelig.

Vi i den vestlige verden bor i svært mobile samfunn der folk ofte flytter. Disse flyttingene kan enkelte ganger skje over hundrevis av mil. Når man flytter så langt, vil barna vokse opp uten noen følelse av stabilitet.

Resultatet av denne adskillelsen er en hel generasjon som ikke vet "hvem de er". Når du vokser opp

spannet overende. Hvis du har en god sangstemme, kan du meget vel ha arvet den fra din bestemor. Om du hørte henne syng vuggeviser, ville du med sikkerhet vite hvor stemmen din kom fra.

Kunnskapen om ens familiarv synes å mangle i svært mange familier idag. Bestefar ble kanskje tvunget til å ta førtidspensjon mens han fremdeles hadde mange produktive år foran seg. Kanskje døde han for tidlig på grunn av inaktivitet og mangel på mening med livet. Sannsynligvis ble bestemor plassert på et hvilehjem for å gynte bort sine siste leveår i kjedsomhet. Hvilken tragedie. Og hele tiden kunne de ha bidratt med så mye.

La ikke anledningen gå fra deg til å la dine barn bli kjent med og elske besteforeldrene sine. Planlegg en familiesammenkomst så snart det er praktisk mulig. Derksom besteforeldrene ikke lever, så gjør det til en vane å besøke kirkegården der de er gravlagt. Fortell barna historier om besteforeldrene deres og "de gode, gamle

Hva er "ikke-tradisjoner"? La meg gi et eksempel.

Den typiske frokost i Vesten

For mange år siden, da samfunnene hovedsakelig var basert på jordbruket, var frokosten en nokså omstendelig affære. Hele familien satt benket rundt bordet. Mor laget til et kraftig måltid med kokt grøt, ristet, hjemmelaget brød, frisk frukt, eggerøre og kalvepostei. Far gikk over dagens gjøremål. Det var en tradisjon.

En "ikke-tradisjon" er det motsatte. I vår tid farer sannsynligvis far gjennom morgenritualet med dårlig humør for å vinne tid i trafikkøen. Kanskje hiver han i seg en kopp kaffe og et stykke ristet brød, eller han rett og slett hopper over hele frokosten.

Hvor er så mor? Hun har kanskje egen jobb og skynder seg med hårtørrer og krølltang for å bli ferdig for turen til arbeidet.

Og barna? Overlatt til seg selv, gjør de det enkelt og sluker en bolle med søtet frokostblanding. Det er frokosten. Det bidrar neppe til den type binding som utvikler sterke familiebånd.

Og lunchen nå for tiden er heller ingen minneverdig anledning. Den blir vanligvis inntatt separat av hvert familiemedlem. Far spiser lunch på jobben. Barna spiser lunch på skolen. Og mor kanskje hjemme med spebarna eller på arbeidet.

Dette er hva vi mener med en *ikke-tradisjon*. Intet av varig verdi kommer ut av denne livsstilen. Det er intet her som kan føres videre til neste generasjon. Ingen positive familieforhold blir bygget.

Middag i fellesskap

Idag synes alle å ha det så travelt. Alle familiemedlemmene er opptatt med sitt: Med skole, arbeide, lek, fjernsyn og andre aktiviteter — er det noe rart at familiemedlemmene sjelden kan være sammen samtidig?

Vanligvis er det bare én anledning i løpet av dagen da hele familien er på samme sted til samme tid. Det er *kveldsmåltidet*. Og i det minste burde *dette* måltidet være tid da familien er sammen. Men hva ser vi? En tendens til "ingen forberedelser, spis foran

(Fortsettes side 26)

FOTO: HAL FINCH — PT

I mange land anser man det for å være *essensielt* at hele familien er benket ved middagsbordet. Her representerer et måltid langt mer enn bare føde og næring. Det er tid som er tilegnet familiesamværet — fellesskap, samtale og hygge.

under innflytelse av dine foreldre og besteforeldre, hersker det liten tvil om hvem du er. Om du har et hissig gemytt i likhet med din bestefar, ville du oppdage det om du så ham brøle til kua da den sparket

dager". Du vil bli forbauset over den økte følelsen av identitet dette vil gi dem.

Istedenfor positive tradisjoner — vet du hva familier i dagens samfunn har? "Ikke-tradisjoner".

Hvordan Vesten kan stoppe frykten for atomkrig NÅ!

av Herbert W. Armstrong

Det er ingen ende på krig i sikte. Det eneste vi har i utsikt er en tiltagende opptrapping. Likevel kan Vesten avskaffe frykten for atomkrig nå, STRAKS! Dette er avslutningen på en artikkel i to deler.

MANGE SPØR SEG: "Hvis Gud finnes, HVORFOR tillater han da krig?"

De argumenterer med at "hvis Gud er *kjærlighet*, ville han vel ikke *ønske* så mye lidelse? Og hvis Gud er ALLMEKTIG, kunne han *avverge* krig! Så hvorfor gjør han det da ikke?"

Svaret er at Gud *kunne* stoppe krig — og at han *vil gjøre* det om noen få år!

Men hvorfor først en gang i fremtiden? Og hvorfor tillot han krig i det hele tatt?

Fordi en HENSIKT [sv.: syfte] er iferd med å bli utarbeidet her nede! Mennesket ble satt her på denne jord for å utvikle en rettskaffen KARAKTER! Denne hensikt *nødvendig*gjør at mennesket har handlefrihet. Det er absolutt *nødvendig* at mennesket får rett og mulighet til å *ta sine egne valg og virkeliggjøre sin egen vilje!* Hvis ikke, *utvikler mennesket ingen karakter!*

Hvorfor krig?

Det finnes en måte å avverge KRIG på og skape FRED — en *vei* til lykke og rikelig velvære for alle!

Den EVIGE Gud tilbød mennes-

kene *denne vei*, og lot menneskene *velge!* Den EVIGE skapte og iverksatte ufravikelige *lover* som fungerer. Ikke bare kjemiske og fysiske lover, men en grunnleggende *åndelig lov*, som er veien til fred, lykke og velvære! Denne LOVEN er det sanne GRUNNLAGET for fred. Det at den blir overtrått, er *årsaken* til krig.

Ja, så enkelt er det!

Men en opprørsk menneskehet — som roser seg av sitt rasjonelle "intellekt" — lukker frivillig øyene for SANNHETEN, og går inn i et komplisert, meningsløst og FEILAKTIG system — I DEN HØYERE UTDANNELSENS [UTBILDNING] NAVN.

Menneskenaturen er opprørsk mot Gud og Guds ufravikelige lover (Rom. 8:7).

Skaperen la KUNNSKAPEN om sine lover foran menneskene — kunnskapen om HVORDAN KRIGER BLIR AVVERGET! Men det at man gir etter for menneskenaturen, som består av forfengelighet, grådighet, selvopptatthet — at man gjør opprør mot Guds FREDslov — det er *årsaken* til krig.

Ingen nasjon har måttet føre krig!

Når det gjelder krig, er den grunn-

leggende kjerne i Guds åndelige lov det sjette bud. Det sier ganske enkelt: "Du skal ikke slå ihjel."

Hvis alle nasjoner overholdt dette Guds bud og fulgte *kjærlighetens* og *fredens* vei, ville vi ikke ha krig!

Men, vil en motstander si, "dette er bare en vakker platthet, det er ikke gjennomførbart. Det ville aldri fungere! En nasjon som fulgte dette budet ville bli angrepet og slått av et annet land som ikke er fullt så blåøyet."

Men det VILLE fungere! Denne vei ER realistisk!

Skaperen forstår menneskenaturen bedre enn vi mennesker gjør. Han tok hensyn til dette!

Tror du at den Allmektige Skaper er så urealistisk at han lar dem som ADLYDER HAM — som aksepterer hans STYRE — være FORSVARSLØSE? Prøv å forstå dette!

Gud den Allmektige er den HØYESTE HØYE! Han skapte UNIVERSET, og han er ØVERSTE HERRE over hele det enorme universet. Han råder over jorden, og over alle menneskenes aktiviteter: Det de gjør i politikken, at de går til krig, de styreformene de oppretter — alt skjer det BARE FORDI GUD TILLATER DET!

Gud har INGEN LIKE i sitt STYRE!
En av de viktigste oppgaver en regjering har, er å beskytte sine borgere. Så få dine øyne opp for FAKTA!

Gud tok et folk — en familie på rundt to millioner SLAVER, barn av Guds venn Abraham — og tilbød dem å være et folk UNDER HANS STYRE!

Gud sier det SAMME til alle folk — uansett om det er et enkeltmenneske, en nasjon, eller endog alle nasjoner — som villig overgir seg til GUDS STYRE — han gjør ikke forskjell! Det han dengang sa til israelittene var ment til ALLE!

Han sa: “Dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en motstander av dine motstandere... og jeg vil tilintetgjøre dem” (2. Mos. 23:22-23).

Gud lovet på overnaturlig vis å kjempe mot angripende fiender og å beskytte nasjonen og folket under SITT STYRE. Alene Gud har rett til å ta menneskeliv! Han skapte mennesket. Alle liv tilhører ham.

Men la du merke til at det var BETINGELSER knyttet til Guds løfte om guddommelig og overnaturlig beskyttelse? I løpet av de 6 000 årene som mennesket har oppholdt seg på jorden, har det ikke vært med i Guds mesterplan å tvinge noen nasjon eller noe menneske til å komme inn under hans STYRE. Det er menneskets eget frie valg!

Mennesket må selv velge hvilken vei det vil gå — giverens vei, den vei som leder til overgivelse til Guds lov og styre, eller vinningens og egoismens vei med opprør mot Guds lov og styre.

Men disse befrikkede slavene — israelittene — aksepterte Guds tilbud og ble hans folk. De gikk med på å lyde ham og hans lover — hans styre — og han lovet å gi dem FRED, så lenge de adlød og stolte på ham.

Men menneskenatur er menneskenatur og fakta er fakta.

Menneskenaturen i virksomhet

Og MENNESKENATUREN? Ja, israelittene hadde fullt opp!

Israelittene var opprørske selv om de var velsignet og utfridd av Gud ved MIRAKLER. Etterat Gud hadde løst dem fra slaveriet i Egypt ved MIRAKLER, begynte disse men-

neskene å klage og jamre seg og var ULYDIGE mot Gud.

Dette folket — 600 000 menn foruten kvinner og barn — kom til Rødehavet. Det var ingen båter eller broer der. De kunne ikke svømme så langt. De kunne ikke gå på vannet. De ble STOPPET av dette hinder som de stod maktesløse overfor.

Bak seg kunne de se Faraos hær komme.

Akkurat da viste Gud at han ville sørge for at folket hans ikke ville ha behov for militærtjeneste, krigføring eller drap!

Til tross for deres troløse klager etter hans første BEVIS på sin trofasthet, var Gud bestemt på å

Det finnes en måte å avverge KRIG på og skape FRED — en vei til lykke og rikelig velvære for alle!

kjempe denne kampen og frelse dem.

“Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nå her og se Herrens frelse, som han VIL SENDE EDER IDAG... Herren skal stride for eder og I [dere] skal være stille” (2. Mos. 14:13-14).

Israelittene skulle ikke stride, men være STILLE! Gud ville kjempe deres kriger for dem! De skulle ha FRED!

Hvordan GUD kjemper for oss!

“Da rakte Moses ut sin hånd over havet, og Herren drev havet bort med en sterk østenvind, som blåste hele natten, og han gjorde havet til tørt land, og vannet skiltes at. Og Israels barn gikk midt igjennom havet på det tørre, og vannet stod som en mur på deres høyre og på deres venstre side... Således frelste Herren den dag Israel av

egypternes hånd... Og... Israel så den veldige gjerning Herren hadde gjort med egypterne...” (2. Mos. 14:21-22, 30-31).

Etter denne mirakuløse redningen fra katastrofen — fra KRIG — hæren til en mektig nasjon tilintetgjort — murret israelittene mot Moses og Aron og sa: “Å, om vi var død for Herrens hånd i Egyptens land...” (2. Mos. 16:3).

Igen og igjen “fristet [de] Herren og sa: Er Herren iblant oss eller ikke?” (2. Mos. 17:7).

Om og om igjen hadde Gud gitt dette folket ærefryktinggydende og mirakuløse bevis på at han ville stride for dem. Etter alle disse OVERVELDENDE BEVISENE, tvilte dette folket på Guds trofasthet, de tvilte på hans eksistens. De var ulydige. De gikk SYNDENS vei.

Moses var rent ute av seg, hans nerver var på høykant, hans tålmodighet nesten slutt. Moses var tross alt bare et menneske!

“Hva skal jeg gjøre med dette folk?” bad Moses til Gud. “Det er ikke langt fra at de stener meg!” (2. Mos. 17:4.)

På dette avgjørende tidspunkt angrep Amalek israelittene med en sterk hær. Denne gangen LOT Gud israelittene ta lærdom av erfaring. Han lot dem SYNDE. Gud tvinger ikke mennesker fra å synde.

Moses hadde omtrent gitt opp å få dette strid, opprørske folket til å tro på og stole på Gud, og nå sa han til Josva: “Velg oss ut mannskap, dra så avsted og strid mot Amalek” (2. Mos. 17:9).

Det var helt unødvendig for disse israelittene å væpne seg og føre krig. Det var GALT! Det var SYND! Men Gud lot dem ta avgjørelsen selv.

Denne hendelsen var vendepunktet.

Guds HENSIKT står ved makt!

Selv om Gud TILLATER menneskene å ta sine egne avgjørelser, må Guds HENSIKT [syfte] stå ved makt! Hans HENSIKT var å bringe disse Abrahams etterkommere til det landet han hadde lovet Abraham — “det LOVEDE LAND”.

Guds trofasthet krevde at han anbragte dette folket i landet, uavhengig av deres oppførsel!

Disse Abrahams etterkommere hadde bestemt seg for å bli en
(Fortsettes side 21)

Når freden kommer til Irland

av Robert C. Boraker

Gir de seneste forslag om et samlet Irland håp om fred i Ulster?
Hvordan skal det bli slutt på volden?

“Selvsagt ønsker jeg et samlet Irland,” sa den unge læreren i Londonderry.

“Men ikke med den gjen- gen der i sør,” la hun til med forakt.

Dette gir uttrykk for en av tragediene i dagens Nord-Irland. De fleste i Eire drømmer

om et samlet Irland, mens de i nord er dypt splittet over ethvert forsøk i den retningen. Irlands divergerende grupper sier de ønsker fred og enhet — men på sine egne betingelser.

Det er nedslående å se dette vakre landet herjet av sekterisk splittelse og vold. De få turistene som besøker Irland idag, finner landskapet, både i nord og sør,

grønt og vakkert. Dette oppdaget president Ronald Reagan da han besøkte Ashford Castle nær Galway sist juni.

Under mitt seneste besøk i Belfast virket leveforholdene ganske normale — bortsett fra kroppsvitasjoner ved sikkerhetsstasjonene og enkelte militære kjøretøyer man kunne se. Man skulle neppe tro at denne byen hadde vært

forpestet av vold i mer enn 15 år.

Men under den tilsynelatende normale overflaten har sekteriske uroligheter i Nord-Irland totalt forandret livet for både katolikker og protestanter. Mange familier er revet fra hverandre gjennom to tiår med vold.

Henry Sergeant begynner for eksempel dagen hjemme i Anderson-town-området i Belfast med å skru på radioen for å høre siste nytt om bombing, kapringer og barrikaderte veier. Familien kan deretter legge opp sin rute til arbeidet, skolen eller butikkene. Han forsøker å holde sine fem sønner og fem døtre nær hjemmet. "Hvis noen går ut, vet vi alltid hvor de skal," sier han. "Og de ringer oss for å fortelle at de er kommet vel frem. Hvis de har problemer, drar vi for å hente dem."

Den konstante truselen om vold krever sitt i form av stress på kropp og i sinn. Enkelte tyr til alkohol eller narkotika for å kunne hamle opp med hverdagen. Forbruket av beroligende midler i Nord-Irland er blitt tredoblet de siste ti årene. Bare i 1983 skrev legene ut nesten 750 000 resepter for slike medisiner. Det tilsvarer 20 prosent mer enn i resten av Storbritannia.

Vil denne lidelsen ta slutt? Politikerne søker fortsatt en løsning.

I mai måned ifjor møttes rivaliserende nasjonalistpartier i Eire i Dublin Castle for å godkjenne New Ireland Forum Report. Den 14 000 ord lange rapporten gav en analyse av øyas sosiale, økonomiske og politiske problemer. Den kom også med forslag til løsninger.

I korthet gikk den ut på at et samlet Irland ville være "den beste basis for fred og stabilitet". Som et alternativ ble det foreslått at Nord-Irland og Eire kunne bli separate stater under et sentralt styre. Eller så kunne Dublin og London dele ansvaret for styret i nord.

Som vanlig forkastet unionsvennene i Ulster forslaget om et samlet Irland. De har ubønnhørlig motsatt seg denne idéen. Følgesvennene til det protestantiske parla-

mentsmedlem Ian Paisley klistret opp plakater med teksten "Ulster er britisk" på Dublins sentrale postkontor. Det var der opprøret mot britene begynte i 1916. Budskapet fra Nord-Irland var klart. Man ville ikke gi etter for forsøk på å få istand britisk tilbaketrekking fra Nord-Irland slik at et samlet Irland kunne dannes. Et kompromiss ville likeens bli forkastet av de fleste andre protestanter i Ulster. Sekretæren for Nord-Irland, engelskmannen James Prior, sier også at man ikke bør forvente seg noen avtale på grunnlag av de tre grunnlovsforslagene i forumets rapport.

Etter å ha intervjuet representanter fra både nord og syd, ser man

County Kilkenny i Sør-Leinster er typisk for Irlands naturskjønnhet. Til venstre: Barn i Belfast leker med lekegevær. Til høyre: Et begravelsesfølge i 1981 for Joe McDonald.

TIL VENSTRE: LIAISON PHOTO; I MIDTEN: WECKLER — IMAGE BANK; TIL HØYRE: PHILIPPOT — SYGMA

seg tvunget til å konkludere med at det irske problem er uløselig for mennesker — så lenge menneskene trosser den store åndelige lov om at "du skal elske din neste [om han er katolikk eller protestant] som deg selv!"

Holdninger av frykt og hat

En ung gift mann i Galway gav uttrykk for holdningen til sin katolske far overfor meg med disse ordene: "Engelskmennene har alltid hersket over Irland med en sterk hånd, nektet oss våre rettigheter og forsøkt å ta fra oss religionen vår. De sendte hæren inn for å myrde og drepe. De tok landet vårt fra oss og gav det til godseiere som var protestantiske nybyggere fra England.

Hvis irlerne ikke kunne betale leien, sultet de ihjel. Det protestantiske flertallet i Nord-Irland drev ikke med ærlig spill overfor den katolske minoritet. Dette skapte folkerettighetsbevegelser, noe som så utviklet seg til vold og mord."

Ulsterforkjemperne har på sin side lidd av en beleiringsmentalitet siden det 17. århundre. De er redde for å miste den sivile og religiøse frihet som de vant under den protestantiske reformasjonen.

Tidligere så protestantene seg tvunget til å diskriminere katolikene for å verne om sin frihet. Sant nok, katolikene er blitt bedre behandlet i de senere år ved at de har fått bedre husvære og flere jobber. Men protestantene i Ulster er fremdeles redde for å bli overgått i antall av katolikker, noe som vil påvirke arbeidsplassene deres, regjeringen og religionen. Og spesielt frykter de en gjentakelse av massakrene i 1641, som de minnes hver 12. juli.

Det ville bli tre millioner katolikker mot bare en million protestanter hvis Irland skulle gjenforenes som 32 fylker. Istedenfor å være et mektig flertall ville ulsterprotestantene bli en minoritet — nedstemt og dominert av katolsk politikk. Dette er grunnen til at de motsetter seg enhver påtvunget gjenforening av de to irske landområdene.

I tillegg frykter mange ulster-skotske protestanter den romersk-katolske kirkes internasjonale politiske makt. De avskyr tanken på å bli del av hva de ser på som en rigid

katolsk stat. Med et slikt styre frykter protestantene i Ulster at det ville bli svært vanskelig å skille seg eller å bruke prevensjon.

Hvordan den irske striden begynte

Protestanter og katolikker i Nord-Irland har vært mistroiske overfor hverandre i århundrer. "Irlerne har god hukommelse," som en mann sa til meg.

For virkelig å forstå hvorfor det strides i Nord-Irland idag, må vi forstå irsk historie. Irland har en kompleks historie som innebærer kulturelle, etniske, økonomiske, politiske, temperamentsmessige og sosiale forskjeller.

Det er en historie fylt av konflikter mellom de innfødte irlerne og fremmede kolonimakter — de være seg daner, normannere, engelskmenn eller skotter. Irlerne kjempet også seg imellom. Det var feider mellom familier, kamper mellom stammer og kriger mellom provinser.

I det 12. århundre appellerte pave Adrian til Englands daværende konge, Henrik 1. (1154-89) for å få hjelp til å reformere Irland ved at paven fikk full autoritet der. I pavens dokument til kongen stod det: "Du skal gå inn over øya og utføre det som måtte bidra til Guds ære og landets velferd, og påse at landets befolkning mottar deg med ærbødighet og høyakter deg som sin herre..." (fra *Laudabiliter* i *Irish Historical Documents*, redigert av Curtis & McDowell, s. 17, 18). Men England vant ikke fullstendig over Irland før på Elisabeth 1.s tid.

I mellomtiden ble Irland under Edvard 2. (1307-27) delt mellom irlerne og engelskmennene, som hadde forskjellige språk, vaner og lover. Det dype fiendskapet som eksisterte mellom dem var tydelig lenge før protestantismen. Diskrimineringen som utviklet seg mellom engelsk og irsk forpaktning og eiendomsrett og arv, økte harmen og bitterheten mellom de to gruppene. Først senere utviklet det seg til en religiøs konflikt.

Ulsterplantasjene

Englands første protestantiske konge, Henrik 8., avskaffet pavedømmet i Irland ved å utnevne seg selv som den irske kirkes overhode.

Men de irske tiggermunkene lå utenfor Henriks makt. Overalt fortsatte de å forkynne blant folket. Mot slutten av Henriks regjeringstid kom jesuittene til Irland under beskyttelse av Con O'Neill, "prins av Ulsters irske". Fordi de bidro til å holde den romersk-katolske tradisjonen levende, forble storparten av Irland trofaste mot Roma.

I 1541 utropte det engelske parlamentet Henrik 8. som "konge over Irland, innlemmet i og for all tid tilknyttet kronen av Englands rike". Dette banet vei for dronning Elisabeth 1.s vellykkede erobring av Irland.

Ulster krevde straks dronning Elisabeths oppmerksomhet. Det var her at den katolske greven av Tyrone ledet den siste pulje av gæliskirske motstandere mot engelsk erobring og kolonisering. Hæren hans led nederlag i Kinsale i 1601. Landområdene hans, som utgjorde seks av Ulsters ni fylker, ble beplantet eller befolket av skotske protestanter.

Under Jakob 1. ble massive landområder tatt fra de innfødte og gitt til de skotske og engelske kolonistene. Innen 1640 var 12 000 av Ulsters 14 000 kvadratkilometer i protestantisk eie.

Disse "ulsterplantasjene" delte Irland i to fiendtlige samfunn. De beseirede og fattige, katolske innfødte forble side om side med de protestantiske nybyggerne. Da Sir George Carew avgav rapport om plantasjene i 1611, så han klart at irlerne pånytt ville gjøre opprør.

Skottene som slo seg ned i Ulster, ble av de innfødte irlerne sett på som stolte og overlegne fremmede. For skottene virket irlerne tilbakestående både i manér og skikk. Således ble skotsk forakt møtt med keltisk forbannelse — "de ville irlerne," som de fortonet seg som for skottene.

I deler av Irland ble de engelske kolonistene absorbert av den innfødte befolkningen. Men i Ulster var det ikke vanlig at presbyterianske skotter giftet seg med de innfødte og nidkjære irske katolikene.

Irske katolikker følte seg krenket over å bli styrt av et folk med en annen etnisk bakgrunn og forskjellig religion. Sett fra deres synspunkt var det de protestantiske

monarkene i England som hadde utnyttet og undertrykket dem. De følte seg forskjellsbehandlet med hensyn til forpaktningsloven, boliger, sysselsetting og muligheter innen politikken. Denne diskrimineringen førte til opptøyene i 1641, 1798 og nå senest i 1969.

Presbyterianere i Ulster, som f.eks. Henry Cooke, Thomas Drew og Hugh Hanna, ble engasjert i politikken så tidlig som i 1820. Politikk og religion ble sammenblandet, noe den fortsatt er idag.

Hvorfor ingen fred?

Hvorfor er det ingen fred i Nord-Irland idag? De etniske, religiøse og politiske forskjellene er medvirkende faktorer, men Bibelen avslører en annen og viktigere årsak.

Da Gud valgte oldtidens Israel til å være sin nasjon, åpenbarte han et regelverk som skulle være basis for deres livsførsel (5. Mos. 32:45-47). Denne spesialkunnskapen skulle gjøre dem til en vis og forstandig nasjon. I så høy grad at andre nasjoner skulle forundre seg og si: "Sannelig, et vist og forstandig folk er dette store folk," og "hvor finnes det et folk, om det er aldri så stort, som har så rettferdige lover og bud som hele denne lov jeg legger frem for eder idag?" (5. Mos. 4:6, 8.)

De mange velsignelsene det gamle Israel skulle motta for å holde Guds bud blir regnet opp i 3. Mosebok kapittel 26. Legg merke til en velsignelse i vers 6: "Og jeg vil gi fred i landet, og I [dere] skal hvile i ro, og ingen skal forferde eder." Men skulle nasjonen bryte Guds lov og gå egoismens, misunnelsens og grådighetens vei, så sa Gud at forbannelser skulle komme som straff: "Forbannet være du i byen, og forbannet være du ute på marken" (5. Mos. 28:16).

Dette er nøyaktig hva som skjer i Nord-Irland idag. Folk lever i frykt. Nasjonen ligger under en forbannelse for å ha forbrutt seg mot den store åndelige lov som Gud satte i kraft ved skapelsen — at man skal elske sin neste som seg selv.

Hvordan kan fred og stabilitet bli

gjenopprettet i dette forbannede land? Enhver virkning har en årsak. Disharmoniens forbannelse er et direkte resultat av at man har forbrutt seg mot den åndelige lov som regulerer mellommenneskelige forhold og styrer menneskets oppførsel. Denne himmelske åndelige lov viser hvordan man skal leve i fred med sin neste.

Apostelen Paulus' ord gir en beskrivelse av dem som bragte forbannelse over Irland: "Deres munn er full av forbannelse og bitterhet. Deres føtter er snare til å utøse blod; ødeleggelse og usælhet [elendighet] er det på deres veier, og *fredens vei kjenner de ikke*" (Rom. 3:14-17, våre uthevelser).

Pro-IRA-slagord til støtte for den sultestreiken Bobby Sands og andre gjennomførte i 1981.

Fredens vei

Veien til fred blir åpenbart gjennom Guds lovverk. "Megen fred har de som elsker din lov," bad David til sin Gud (Salm. 119:165). Ikke bare elsket og respekterte han Guds lov, men som konge med suveren makt håndhevet han den i det gamle Israel.

Forat en nasjon skal ha fred, må de ha et styre som administrerer loven rettferdig og likt, som fastsetter straff og deretter ser til at alle som bryter loven blir straffet rettferdig, raskt og konsekvent.

Når ingen håndhever loven, øker kriminalitet og vold. Det smertefulle resultatet er anarki og pistolvelde. Dette er hva som har skjedd i Nord-Irland.

Den irske historie har de siste tusen år vært fylt av beretninger om maktmisbruk og opprør mot forordnet makt, den være seg av danske,

engelske eller skotske overherrer. En mann sa det hele i et nøtteskall: "Med vårt system kan du bare regjere over folk i den utstrekning de selv ønsker å bli regjert over. Og idag ønsker ikke store folkemasser i nord på begge sider å bli styrt."

Bibelen befaler begge sider: "Jag etter fred med alle," og "hold fred med hverandre" (Hebr. 12:14; 1. Tess. 5:13). Politiske bombeattentater for å tvinge en million protestanter inn i et samlet Irland er ikke veien til fred. Ei heller å organisere protestantiske mordergjenger for å slåss mot katolske mordergjenger. Dette fører bare til sekterisk borgerkrig.

Samarbeide, og ikke splittelse og fiendtlighet, fører til samfunnsmessig stabilitet. Men nord og sør har til nå ikke vært istand til å samarbeide om noen av de mest essensielle saker av felles interesse. De har ikke visst hvordan de skulle begynne på en felles kampanje for å slette ut terrorisme iverksatt av Ulster Volunteer Force (UVF) eller Den provisoriske irske republikanske hær (IRA).

IRAs plan

Enten irskamerikanerne tror det eller ikke, er det dokumentert at IRA er en del av et internasjonalt nettverk, ledet og utnyttet av det sovjetiske etterretningsbyrå KGB. Både palestinerne og kubanere har trent IRA-medlemmer i terrorist- og geriljaktikk.

IRA har en plan. De vil fortsette å utføre bombing, skyting og annen terrorisme inntil britene trekker seg ut i frustrasjon over hvor lite det hele nytter. De tror at utholdenheten deres til sist vil betale seg.

Men hva har IRA i tankene for et fritt og forenet Irland hvis de noengang lykkes? Samtaler med ledere i IRA og Irish National Liberation Army i 1981 overbeviste Otto von Habsburg om at de har som mål å velte regjeringen i Dublin og erstatte den med en marxistisk folkerepublikk (*The Guardian*, 10. juli 1981). Noen IRA-ledere taler om en sosialistisk

stat som skal om distribuere Irlands ressurser.

IRAs styrke kan bare bli temmet hvis nord og sør arbeider sammen for å gjøre ende på dem. Irskamerikanere kan også hjelpe. Da Irlands statsminister Garret FitzGerald reiste til USA i mars i år, sa han at den beste måten de kunne hjelpe irlenerne på ville være ved å nekte å gi penger til "vældedige formål" som er kjent for å finansiere IRA-aktiviteter. Han er fast bestemt på å forhindre IRAs planer om å opprette et militært diktatur på øya.

Protestantiske paramilitære organisasjoner svarer på sin side på IRA-terroren med å forårsake flere tap av liv, skade på og ødeleggelse av eiendom. Handlingene til begge ekstremistgruppene resulterer bare i frykt, splittelse og mistro gjennom hele samfunnet.

Hva vil skje "når dagen tar slutt," som irlenerne pleier å si? Både katolikker og protestanter er enige om at en militær løsning ikke vil virke. Og noen politisk løsning som kan tilfredsstille alle er ennå ikke blitt funnet.

Men hva da med en religiøs løsning? Siden det er en religiøs konflikt, må den eneste mulige vei til varig fred være forbundet med religion. Er alle sider villige til å følge Guds lov for en åndelig løsning på sine holdninger og felles problemer?

"Fredsfyrsten"

Han som grunnla den sanne kristendom, kom for å "styre våre føtter inn på fredens vei" (Luk. 1:79). Hva hadde så Jesus Kristus å si om veien til fred i egenskap av fredsfyrste?

Han sa: "Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn" (Matt. 5:9; '78-overs.). En sann kristen vil arbeide for å skape fred i sin familie og gå foran med et godt eksempel i sitt samfunn. Han vil ikke støtte eller følge ledere av organisasjoner som sår strid, bitterhet eller hat i noen form.

Når katolikker og protestanter støter sammen med stein, brannbomber, knyttnever og selv gevær, kan dette da skje "i Jesu navn"? Et ordspråk for de kloke sier: "Å holde seg fra trette er en ære for mannen, men hver dåre ypper strid" (Ordsp. 20:3; '78').

En ekte kristen vil akte Kristi

ord: "Elsk eders fiender, velsign dem som forbanner eder, gjør vel imot dem som hater eder, og be for dem som forfølger eder" (Matt. 5:44). Hat kan ikke finne bolig i hjertet på en som lyder Kristi ord. Sann kjærlighet er utadventt omsorg for andre. Den er en holdning som deler, hjelper og gir.

Ekte kristendom er en livsstil basert på hjelpsomhet, toleranse og respekt for andre mennesker og deres eiendom. Altfor mange i Nord-Irland er blitt innblandet i en livsform av fordommer, hat, diskriminering, forbitrelse og i visse tilfeller direkte drap og mord.

Det er for mye hat og for lite kjærlighet i Nord-Irland. Man kan til tider se små barn med ansikter forvridt av raseri mens de roper avskyelige forbannelser mot britiske soldater eller dem som har en annen religion.

Sekterisk hat og fordommer læres i hjemmet og gis næring i samfunnet. Foreldrenes holdninger videreføres til barna. Irrasjonell vold kan også spores tilbake til hjemmet, hvor barn også ofte blir tilvent til brutalitet.

Skal man finne en løsning på dette problemet, må man endre barneoppdragelsen. Først må foreldrene gå foran med et godt eksempel og trekke religiøse fordommer opp med roten i sine egne holdninger. De skulle forby sine barn å synge smedeviser gjennom syret av sekterisk hat og å ta del i gatemoobing.

Undervisningssystemet trenger også en forandring. Delingen starter i barneskolen, som enten er katolsk eller protestantisk. Katolikene går på utskilte skoler og vokser opp uten å snakke med protestanter før de er sent i tenårene.

For å overvinne disse barriereene, åpnet Lagan College i Belfast for tre år siden dørene for både katolsk og protestantisk ungdom.

Diskriminering i arbeidslivet er fremdeles et problem i Nord-Irland. Protestanteide firmaer ansetter hovedsaklig bare protestanter. Katolske firmaer gjør likeså.

Arbeidsgivere ønsker ikke å støte sine arbeidstagere ved å ansette noen med en annen religion. De har ennå ikke fått nok til å være upartiske med hensyn til hvem de

skal ansette, istedenfor å praktisere en sekterisk diskriminering.

Disse forandringene er påkrevet før en fredelig løsning kan iverksettes. Og viktigst av alt er det påkrevet med en forandring i menneskenes hjerte og holdning.

Når drømmen blir mulig

Vil Irland bli forenet i overskuelig fremtid? Kløftene som deler øya er så dype og brede at det kan ta år før det blir noe håp om forlik. Drømmen om en fredelig forening må sees på som umulig så lenge både irlenerne og ulsterbefolkningen lar sin menneskenatur forbli gjenomsyret av sekterisk hat, fiendskap, mistro og sinne.

Gjenforening er ikke noen magisk vidundermedisin som automatisk vil føre til fred. Problemet er hvordan man skal bo sammen på øya under fredfylte forhold og med rimelig rettferdighet — hvordan folk med forskjellig etnisk opprinnelse, religion og politisk syn kan leve sammen og vise hverandre toleranse.

Det er ingen fredelig løsning i sikte, for veien til fred blir ikke fulgt. Likevel vil morgendagen bringe en verden av fred når Guds styre blir innsatt ved Jesu Kristi gjenkomst, som vil bringe fred.

Du kan lese om denne vidunderlige dagen som er på vei for Irland og hele verden, i vårt gratis hefte (på dansk) *Morgendagens vidunderlige verden — et blik ind i fremtiden*.

Irlenerne drømmer om den dagen da gammelt og avskyelig hat vil være glemt. De drømmer om en tid da landet deres kan leve i fred og harmoni — i lykke og trygghet. Profeten Jesaja (Esaias) har sagt at drømmen vil bli til virkelighet når Messias blir konge:

"Se, med rettferdighet skal kongen regjere . . . Og rett skal bo i ørkenen, og rettferdighet skal ha sitt hjem på den fruktbare mark. Rettferdighetens verk skal være fred, og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid. Og mitt folk skal bo i fredens bolig, og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder" (Jes. 32:1, 16-18).

Det vil i sannhet være en dag "når irske øyne smiler . . . når irske hjerter er glade". □

ISLAND

Et land som ALDRI GIR OPP!

av John Halford

Her er en advarsel til alle land, ikke bare til Island!

Reykjavik, Island

Det er ikke stort mere enn ti år siden at en vulkan plutselig brøt ut i aktivitet utenfor kysten av Syd-Island, på øya Heimaey.

Lavaflommen truet med å sluke øyas eneste by og blokkere inngangen til fiskehavnen som økonomien i det islandske samfunn er så avhengig av.

Hva ville du ha gjort? Det islendingene gjorde? Over natten evakuerte befolkningen på 5000 til fastlandet. Men straks det verste av utbruddet var over, gjorde Heimaey-folket noe de fleste ville ha veket unna for — de begynte å kjempe tilbake.

Ikke en eneste dovenpels!

Dag ut og dag inn, i flere måneder, pumpet frivillige sjøvann opp på lavastrømmen der den nærmet seg havnen. Det iskalde vannet avkjølte den smeltede stenen, som dermed dannet en barriere. Da mer lava fortsatte å hope seg opp, dannet det seg en molo som faktisk forbedret havnen.

Nok engang hadde det islandske folk prøvet krefter med en potensiell katastrofe — og vunnet!

Men så har også det å overleve vært grunnprinsippet i dette lille landets 1000-årige historie. Få steder på jorden har kunnet tilby ringere oppmuntring når det gjel-

der permanent bosetning. Det ligger ensomt til i Atlanterhavet mellom Europa og Nord-Amerika, såvidt syd for Polarsirkelen. Mesteparten av landområdet består av vulkanske ørkener og isbreer — ubebodde og ubeboelige. Amerikanske astronauter la faktisk noe av sin trening for månelandingene til Islands sentrale platå, så nøyaktig ligner det på månens overflate.

Bare én av hundre kvadratkilometer er i realiteten brukbar til dyrking. Landskapet er goldt, forblåst og skogløst. Den lange, mørke polarvinteren og korte vekstperioden umuliggjør tradisjonelt landbruk. Høy er omtrent eneste avling som høstes med hell. Landet er blottet for alle de mineralressurser som er nødvendig for et utviklet og sivilisert land. All den olje som landet trenger, må importeres. Det finnes ingen jernbane, og utenfor hovedstaden ligger de fleste veier uten veidekke. Med et landbruk som kun er basert på en type avling, et vanskelig klima og geografisk isolasjon skulle Island ha vært et utarmet, underutviklet land i den tredje verden. Men intet kunne være fjernere fra sannheten. Island er et fremgangsrikt, moderne land, med en levestandard som er blant verdens høyeste. Islendingene er et av jordens mest velutdannede folk, og den gjennomsnittlige levealder er en av de høyeste i verden. Århundrer med besluttomhet, mot og rådsnarhet har formet et used-

vanlig folkeslag og et like usedvanlig land.

Hvordan nasjonen oppstod

Island hadde ingen permanent bosetning før i det 9. århundre e.Kr. Oppdagelsesreisende blant vikingene som trålet Atlanteren i sine langskip slo seg ned her sammen med sine keltiske tjenere. Disse seige, sterkt uavhengige menneskene forsøkte å skape et nytt liv i et vilt og ugjestmildt land. I år 930 e.Kr. møttes familiene til de første nybyggerne i Thingvallirdalen for å etablere de lovene som skulle bestemme livet i det islandske samfunn. Rådet, eller Alltinget, møttes årlig i dalen i flere århundrer. Thingvallir har forblitt en nasjonalhelligdom frem til denne dag. Det er et forblåst og ensomt sted — men så var jo også fremtidsutsiktene for livet i den nye nasjonen triste og ensomme.

Men Island overlevde. Nasjonalforsamlingen som ble etablert på Thingvallir møtes fremdeles idag — selv om det nå er i en vakker bygning i Reykjaviks sentrum. Det er den eldste bestående lovgivende forsamling i verden — som går forut for selv det britiske "parlamentenes mor".

Under de påfølgende århundrer gjennomgikk islendingene de frykteligste lidelser. Sult var en konstant trusel ettersom bøndene bare klarte å skrape ut et magert levebrød fra den skrinne jorda. De ble heller ikke

spart for pestens herjinger i middelalderen. To tredjedeler av Islands befolkning omkom under Svartedauen. De mistet sin uavhengighet, idet de ble en koloni først under Norge, og siden under Danmark. Stadige vulkanutbrudd tynnet også ut befolkningen, samtidig som de nesten utslettet husdyrbestanden og ødela kilometervis av skrint beite. Når det karrige klimaet ble enda verre, overveide styresmaktene seriøst mer enn én gang å forlate bosetningen og dermed overlata Island til vulkanene og sjøfuglene. Men islendingene klynget seg halsstarrig til sitt hjemland. Og de overlevet på et vis.

Etter at Danmark falt under 2. verdenskrig, fikk Island for første gang strategisk betydning. Britene fryktet at nazistene ville bruke øya som en ubåt-base, og britiske tropper okkuperte derfor Island i 1940. De ble erstattet av amerikanske tjenestemenn ett år senere. (USA har fremdeles en base på Keflavik.)

Etter krigen ble Island nok engang fullstendig uavhengig. Idag er det en blomstrende, moderne nasjon. Dens lille befolkning (bare 230 000 i et land på størrelse med Irland) er stolt av sin vikingefortid. Deres unike språk har forandret seg lite i de siste 1000 år. Dersom de første nybyggere kunne ha spasert i Reykjaviks gater idag, ville de med letthet ha forstått det som ble sagt.

Islendinger er blant verdens mest beleste folk. De publiserer og kjøper flere bøker pr. innbygger enn noe annet folk. Alene Reykjavik har mer enn 40 bokhandler, samt flere dagsaviser. Det er også stor interesse for oldtidslitteratur på Island, de berømte sagaene. Disse sagaene er historier om kampen for tilværelsen hos de tidligste nybyggerne. De ble nedskrevet i det 11. og 12. århundre, og utgjør derfor et fascinerende bindeledd i historien. Kanskje fordi deres historie inntil ganske nylig har vært full av hindringer og tilbakegang, så har pionerens vågestykker begeistret islendinger til denne dag.

Blant moderne nasjoner er det kanskje bare menneskene i staten Israel som har slik glødende følelse for sine gamle røtter. (Islandske røtter kan faktisk spores enda lenger tilbake enn til det niende århundre. Få synes å kjenne til

opprinnelsen og det sanne opphav til folkene i Nordvest-Europa. Interesserte islendinger og andre burde lese vår gratis bok, *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Selv om denne boken bare har noen få avsnitt som behandler Norden spesielt, vil man likevel kunne tilegne seg verdifulle nøkler til Islands nasjonale opprinnelse. Se også artikkelen "skandinavenes opprinnelse" av Robert C. Boraker i juli/august-nummeret 1984 av *Den Enkle Sannhet*.)

Livet slik det er idag

Livet har for islendinger aldri vært bedre enn idag. Årene med vågemot og beslutsomhet har betalt seg. Folket ser ut til å ha en egen evne til ikke bare å gjøre det beste ut av situasjonen — men til å gjøre det *aller* beste ut av den. Islandske produkter har vunnet anseelse verden over for sin uovertreffelighet.

Under størsteparten av sin historie har Island vært tynt befolket. Idag bor ca. halvparten av befolkningen i og omkring Reykjavik. Dette er den nordligste hovedstad i verden — idet den er mye nærmere Nordpolen enn selv Anchorage i Alaska. De varme havstrømmene fra Golfstrømmen skåner landet for de verste arktiske vintrene, og klimaet er overraskende mildt. De fleste hus blir oppvarmet av varmt vann som det finnes masser av i berggrunnen. Det varme vannet blir ledet gjennom rørløpninger til byen, og deretter lagret i store sisterner før det blir fordelt ut til hjemmene. Siden Reykjavik er fullstendig røykfritt, er den en av verdens reneste og mest skinnende byer.

Et enda mer slående eksempel på Islands oppfinnsomhet kan man finne på Hveragerdi, en liten by 50 kilometer fra Reykjavik. Her blir de underjordiske kildene tappet, og det kokende vannet blir ledet gjennom veksthus. Grønnsaker, blomster og til og med druer og bananer blir dyrket på kanten av en isbre, knapt 30 mil syd for Polarsirkelen. Nok engang har islendingene funnet en måte å høste fordeler av sine barske forhold på.

Men til tross for dette må mye mat og de fleste ferdigvarer importeres. Island er spesielt sårbar overfor svingninger i verdensøkon-

mien. Inflasjonen har kretset rundt 50 prosent i flere år (i senere tid har de faktisk greid å presse inflasjonen ned mot 10 prosent) — og de har dermed motbevist teorien om at intet demokrati kan overleve en evigvarende, dobbelsifret inflasjon. Demokratiet er ikke i fare på Island. Det ville være vanskelig å forestille seg noe som lignet mindre på en politistat. Landet har ingen militære styrker bortsett fra en liten kystvakt. Selv presidentens offisielle residens synes å være ubevoktet.

Den overlegent største faktor i Islands evne til å overleve økonomisk er fiskeindustrien. Havet i Nord-Atlanteren bugner av all slags fisk (eller de pleie i alle fall å gjøre det) — torsk, kveite, sild, kolje, hvitting, og ikke å forglemme, skalldyr. Disse er nøkkelen til fremgang. Islands fiskere er blant verdens dyktigste og best utstyrte fiskere. Hundretusenvis av tonn fersk og frossen fisk blir eksportert hvert år — hovedsaklig til USA og Europa. Der er også en blomstrende tørrfiskhandel med Vest-Afrika.

Intet bekymrer Islendingene mer enn når fiske slår feil. Det er sagt om landet at "det er en klippe i havet omgitt av fisk. Ta bort fisken, og hva får du tilbake?"

Det nærmeste Island har kommet krig i moderne tid har vært over fiskerettighetene. Fordi fangstene begynte å bli mindre, utvidet den normalt så vennligsinnete nasjonen ensidig sin havgrense (og således sine eksklusive fiskerettigheter) fra 3 til 12, deretter 50 og til slutt 200 mil. Dette bragte dem i konflikt med den britiske fiskeriflåten som regulært fisket i disse farvannene.

I en rekke barske, men dannede "torskekriger" gav den islandske kystvakten seg i kast med Den kongelige marine. Noen skudd ble avfyrt, men til sist ble disputten løst i Islands favør. Det er alminnelig enighet om at dette bare var rettferdig. For mens Storbritannia og andre europeiske nasjoner har et behov for å fiske i Nord-Atlanteren, så er det for Island et spørsmål om å *overleve* som nasjon. Og atter engang klarte Island virkelig å overleve.

Hva fremtiden lover

De sterkt nasjonalistiske og patriotiske
(Fortsettes side 29)

Krig

(Fortsatt fra side 13)

kjempende, krigførende nasjon. Avgjørelsen var deres. Og siden de hadde tatt denne avgjørelsen, brukte Gud *dem* til å drive ut folkene som ulovlig hadde tatt dette landet som Gud hadde lovet Abrahams etterkommere. Følgelig beordret Gud *dem* til å kjempe — og drepe — for å utføre sin VILJE til å anbringe dem i det lovede land.

Men det BERETTIGET ikke krig. Riktige eller gale gjerninger — det er MENNESKETS avgjørelse! Disse israelittene trengte ikke stride.

Gud LOT dem SYNDE og ta til våpen.

Nå vet du HVORFOR israelittene gikk til krig — HVORFOR Gud selv beordret dem til å krige ved å drive ut hedningefolkene fra det lovede land.

Mange har undret seg på HVORFOR Gud beordret sitt eget folk til å føre krig, hvis han lærer at KRIG ER GALT.

Svaret er at Gud skapte mennesket med MORALSK HANDLEFRIHET — Gud ikke bare *gir* mennesket et valg, han tvinger det også til å velge.

Bare Gud bestemmer HVA som er synd. Han *tillater* ikke MENNESKET selv å avgjøre HVA som er synd eller rettskaffenhet. Men han *tillater* mennesket, ja, han endog *tvinger* mennesket til å bestemme OM det skal synde.

Gud sa tydelig fra til oldtidens Israel at de aldri ville trenge å krige. Han garanterte FRED — så sant de ville stole på ham og følge lovene til hans styre! Han viste sine evner — og sin MAKT! Men israelittene valgte KRIG. Likesom ALLE nasjoner har valgt KRIG! Slik *våre* land — helt unødvendig — gjør idag!

Eksempel 2

Forrige måneds artikkel redegjorde for det første eksempel som i detalj viser hvordan den Evige Gud reddet israelittene fra egypterne ved overnaturlige mirakler. Egypt var da verdens mektigste land.

Merk deg eksempel 2.

Det gjelder Judas konge Asa. Kongen av Etiopia kom mot jødene med 300 vogner og en hær på EN MILLION mann. Det virker utrolig, men de hadde virkelig svære hærer på den tiden.

På den tid hadde også jødene en stor hær — men ikke tilnærmedesvis så stor at den kunne motstå en invasjon av en million soldater.

Hvis etioperne hadde kommet med en mindre hær, hadde kanskje Asa gått i krig mot dem med egne styrker istedenfor å stole på Gud. Men faktisk stolte denne kongen på Guds beskyttelse i dette tilfellet.

“Da ropte Asa til Herren sin Gud og sa: Herre, for deg gjør det ingen forskjell, enten du hjelper den mektige eller DEN MAKTESLØSE. Hjelp oss, Herre vår Gud! Til deg setter vi vår lit, og i ditt navn er vi gått mot denne store mengde. Herre, du er vår Gud; la ikke et menneske stå seg imot deg! Da lot

Hvis alle nasjoner overholdt dette Guds bud og fulgte kjærlighetens og fredens vei, ville vi ikke ha krig!

HERREN etioperne bli slått av Asa og Juda, og etioperne flyktet” (2. Krøn. 14:11-12).

Men denne utrolige hendelsen der Gud satte en million soldater på flukt, fikk et trist etterspill!

Israels konge Baesa kom med væpnede styrker mot jødene. Legg spesielt merke til at ISRAELS rike nå kjemper mot jødene av Juda rike! De var to *helt forskjellige nasjoner!* Folket fra det nordlige rike ISRAEL ble *aldri* kalt jøder!

Denne gang stolte ikke Asa på at Gud skulle bekjempe de bevæpnede angriperne. Isteden gjorde han NØYAKTIG DET SAMME SOM USA OG STORBRIANNIA GJØR IDAG! Han *leide* en ALLIERT — Syria rike (2. Krøn. 16:1-3).

“På den tid kom seeren Hanani til Judas konge Asa og sa til ham: Fordi du satte din lit til kongen i Syria og *ikke* til Herren din Gud,

derfor er syrerkongens hær sloppet ut av dine hender. Var ikke etioperne og libyerne en stor hær med stridsvogner og hestfolk i stor mengde? Men fordi du dengang satte din lit til Herren, gav han dem i din hånd. For Herrens øyne farer over all jorden forat han med SIN KRAFT kan støtte dem hvis hjerte er helt med ham. Du har båret deg uforstandig at i dette;” — AKKURAT SOM USA OG ALLE ANDRE NASJONER IDAG! — “for fra nå av SKAL DU ALLTID HA KRIG” (2. Krøn. 16:7-9).

Hvis du har undret deg over hvorfor *våre* land til stadighet har KRIG, *har du svartet her!*

Eksempel 3

Det neste eksemplet gjelder Asas sønn Josafat, Judas neste konge.

Tre allierte hærstyrker kom mot Juda med en enorm militærstyrke.

“Da ble Josafat redd, og han vendte seg i bønn til Herren og lot utrope en faste over hele Juda. Og Juda samlet seg for å søke hjelp hos Herren; ja, fra alle Judas byer kom de for å søke Herren.

Da stod Josafat frem blant dem som var kommet sammen fra Juda og Jerusalem, i Herrens hus foran den nye forgård og sa: Herre, våre fedres Gud! Er det ikke du som er Gud i himmelen? *Du råder over alle folkenes riker;*” — med andre ord, såvel over hedningefolkene som over de israelittiske nasjoner.

Fortsett: “i din hånd er KRAFT og VELDE, og det er ingen som kan holde stand mot deg. Har ikke du, vår Gud, drevet dette lands innbyggere ut for ditt folk Israel . . . Se nå hvorledes Ammons barn og Moab og folket fra Se'ir-fjellet — disse folk som du ikke gav Israel lov til å trenge inn iblant . . . se hvorledes de lønner oss! Nå kommer de og vil drive oss ut av din eiendom, som du har gitt oss i eie. Vår Gud! Vil du ikke holde dom over dem? For *vi har ikke kraft nok til å motstå denne store hær* som kommer imot oss, og vi vet ikke hva vi skal gjøre; *men til deg er våre øyne vendt*” (2. Krøn. 20:3-7, 10-12).

Kunne Gud *være Gud* uten å ense en så hjerteskjærende bønn — fra hjelpeløse mennesker som adlød og STOLTE på ham?

Straks svarte Gud gjennom en av profetene:

“Så sier Herren til eder: Frykt ikke og reddes ikke for denne store hær! *For dette er IKKE EDERS KRIG, MEN GUDS...*

Men det er *ikke I som skal stride* her; I skal bare stille eder opp og stå og se på hvorledes Herren frelser eder... Da bøyde Josafat seg med ansiktet til jorden, og hele Juda og alle Jerusalems innbyggere falt ned for Herrens åsyn og tilbad Herren.

Josafat... [stod] frem og sa: Hør på meg, Juda... *Tro på Herren eders Gud, så skal I holde stand! Tro på hans profeter, så skal I ha lykke med eder!* Og han... stilte opp sangere som skulle love Herren i hellig skrud mens de drog ut foran den væpnede hær, og si: Lov Herren, for hans miskunnhet varer evindelig!

Og straks de begynte med sine fryderop og lovsanger, lot Herren en flokk bakfra komme over Ammons barn, Moab og folket fra Se'ir-fjellet, som var kommet mot Juda, og de ble slått. Og Ammons barn [soldater] og Moab vendte seg mot folket fra Se'ir-fjellet og hugg dem ned og ødela dem; og da de hadde gjort ende på folket fra Se'ir, hjalp de hverandre med innbyrdes ødeleggelse. Da Juda kom opp på høyden hvorfra en kunne se ut over ørkenen, og så seg om etter hæren, fikk de se dem ligge døde på jorden, og ingen var sloppet unna” (2. Krøn. 20:15, 17-18, 20-24).

Men ville ikke folk flest komme med hånlige og sarkastiske tilrop, om man foreslo at Vesten IDAG skulle ydmyke seg — og stole på den USYNLIGE Gud — TILBE ham og bøye våre hoder for ham? Kan du ikke høre fnysing og hån av et slikt forslag: At Vesten sender en hær av SANGERE som sier “LOVPRIS DEN EVIGE”, mot en væpnet hær — istedenfor å sette sin lit til landets *militære* styrker?

Ja, ville det ikke virke *latterlig* [løjlig] å foreslå at *våre* stolte nasjoner skulle gjøre noe slikt — å marsjere mens vi sang lovprisninger “i hellig skrud” i krigen?

En dag — i løpet av de neste få årene — vil Vesten bli tvunget til å *våkne* til en nøktern *forståelse* av *hvilken* vei som *virkelig* er “dårens” vei! Du bør gjøre det riktige valg *nå*, før det er for sent! For det er senere enn du tror!

Eksempel 4

Flere år senere “kom kongen i Assyria Sankerib og drog inn i Juda... Da Esekias [Hiskia, Judas konge] fikk vite at Sankerib var kommet og hadde i sinne å angripe Jerusalem... samlet [han] dem [folket] hos seg på plasser ved byporten og talte til dem for å vekke deres mot og sa: Vær frimodige og sterke, frykt ikke og reddes ikke for kongen i Assyria og hele den hær han har med seg! For med oss er der en større enn der er med ham; Med ham er en arm av kjød, men med oss er Herren vår Gud, og han skal hjelpe oss og *føre våre kriger*. Og folket stolte på Esekias’, Judas konges ord” (2. Krøn. 32: 1-2, 6-8).

La oss tenke oss at en atomkrig truet, og at Vestens ledere begynte å tale slik til alle folk — si at vi skulle *sette vår lit til at Gud* skulle føre denne krigen FOR OSS!

Dette er bare et hypotetisk spørsmål. Men SVAR selv på det! — og jeg tror du vil innse at *våre folk idag* har kommet så LANGT bort fra vår EVIGE Gud at for de fleste synes han ikke å eksistere. Likevel er han *vel så virkelig* — og vel så mektig — som på Hiskias tid!

Men fortsett: “Deretter sendte kongen i Assyria Sankerib... sine tjenere til Jerusalem, til Judas konge Esekias og til alle dem av Juda som var i Jerusalem, og lot si: Så sier Sankerib, kongen i Assyria: Hva er det I [dere] setter eders lit til, siden I blir sittende innestengt i Jerusalem? Esekias forfører eder bare for å la eder dø av hunger og tørst, når han sier: Herren vår Gud skal redde oss av assyrerkongens hånd... Vet I ikke hva jeg har gjort, jeg og mine fedre, med alle folkene rundt om i landene? Har vel de guder som dyrkes av folkene rundt om i landene, maktet å redde sine land av min hånd?... Hvor meget mindre vil da eders guder kunne redde eder av min hånd!...

Da kong Esekias og profeten Esaias [Jesaja], Amos’ sønn, hørte dette, bad de og ropte til himmelen. *Og Herren sendte en engel* som tilintetgjorde alle de djerne stridsmenn og fyrstene og høvedsmennene i assyrerkongens leir, så *han med skam måtte vende tilbake til sitt land... Således frelste Herren Esekias og Jerusalems innbyggere* av

assyrrerkongen Sankeribs hånd og *av alle andre fienders hånd* og VERNET DEM [GA DEM FRED] TIL ALLE SIDER” (2. Krøn. 32:9-11, 13, 15, 20-22).

Krig er *så unødvendig!*

Krig er GALT!

Ja, Vesten *kunne* STOPPE trusselen om atomkrig STRAKS — HVIS ikke bare lederne, men hele befolkningen kunne innse *realitetene* — forstå at Gud er VIRKELIG, og ville *ydmu*ke seg for ham, TRO på ham — STOLE på ham!

Men hvis våre folk IKKE VIL, *så er det bestemt* at vi, før du aner, skal få oppleve en fremmed invasjon *legge våre byer øde* og drepe en tredjedel av våre innbyggere!

Den Gud som er VIRKELIG sier om *våre folk*: “Spå mot Israels profeter... Som rever blant ruiner er dine profeter, Israel! I er ikke steget opp i murbruddene og har ikke bygget noen mur om Israels hus, *så de kunne holde stand i striden på Herrens dag*” (Esek. 13:2, 4-5).

Dette er IKKE et budskap til oldtidens Israel, men til vår verden *idag*. “HERRENS DAG”, en tid som er forutsagt i mer enn 30 profetier — vil komme før du aner! Da får du vite hvor VIRKELIG det er. Da vil du komme til å ønske at du tok advarselen alvorlig. Dette er ikke en dårs tale, men en dypt alvorlig advarsel, gitt ved AUTORITET fra den *levende* KRISTUS!

Denne ADVARSELEN til *våre* nasjoner *idag* fortsetter: “Deres syner var tomhet, og deres spådom løgn, de som sier: Så sier Herren, enda Herren ikke har sendt dem... fordi... de har ført mitt folk vill og sagt: Fred! — *enda det ikke er noen fred*” (vers 6, 10).

Kanskje har du behov for å lese boken *USA og Storbritannia i profetiene*, en bok som er gratis, og så lese hele dette kapitlet seriøst! Det er en siste ADVARSEL fra den EVIGE GUD! □

Hundrevis av religiøse trossamfunn og sekter forsikrer at de forkytter “det sanne evangelium”. Likevel er deres versjoner av evangeliet vidt forskjellige. Hvilket evangelium var det Jesus opprinnelig forkynte? Er det noen nå som forkytter det samme budskapet? Vårt gratis hefte, **Hva er det sanne evangeliet?**, som nettopp er kommet på norsk, gir de klare svarene fra Skriften.

Hvorfor holder Gud seg skjult?

av Clayton Steep

Hvorfor viser ikke Gud seg for menneskeheten — hvis han eksisterer? Hvorfor trer han ikke frem og setter en stopper for all lidelse og sorg på jorden?

Trenger Gud briller? Dette var hva det håndskrevne skiltet så respektløst foreslo.

Det var blitt slått opp midt i en glohet, forblåst åker. Alvorlig tørke hadde lagt området øde.

I desperasjon hadde bønder på stedet hengt opp et bulket spann på en værbitte gjerdestolpe og slått opp følgende skilt over det: "Vennligst gi bidrag til kjøp av briller til Gud slik at han kan se dyr og mennesker som lider."

Ordene var lett leselige i lyset av den glødende solen.

Det var ikke det at bøndene var ateister. Tvert om, noen av dem hadde trolig gått i kirken gjentatte ganger for å be om regn.

Men intet regn kom. Ikke en dråpe.

Hvorfor? Kunne ikke Gud se? Forstod han ikke?

Lignende spørsmål må ha opp-tatt mange av den som er ofre for vold og terrorisme i slike områder som Libanon, Mellom-Amerika og Nord-Irland. Eller som er hjemløse som følge av storm og jordskjelv i den senere tid. Eller hvis liv er blitt ødelagt av familiefæder, narkotika eller alkoholisme. Eller som ligger på sykehus og intensivavdelinger. Ja, hvor i verden finnes det vel ikke ofre for tragedier og ulykker som ikke

undres: "Hvor er Gud? Hvorfor gjør han ikke noe?"

Det er virkelig et ærlig spørsmål. Hvor er Gud? Vet han hva som foregår her på jorden? Bryr han seg om det?

Eller er kanskje Gud virkelig klar over de problemer og vanskeligheter vi møter, men han har kanskje bare begrenset makt så han ikke kan gjøre stort for å avhjelpe situasjonen? Dette er forklaringen til den åndsretningen som kaller seg "metodeteologi" som nylig har vunnet innpass. Den hevder at Gud vet hva menneskene gjennomgår, og at han har uhyre sympati for dette. Men akk, han har ikke makt til å utrette alt han gjerne ville. Ifølge denne fremstillingen er han i virkeligheten ikke "allmektig".

Stemmer dette? Hvis det gjør det, hvorfor viser han da ikke i det minste personlig sin sympati ved å forklare sin begrensning og vise seg synlig slik at vi kan se han? Gud må da ha så mye makt. Ville ikke den handlingen i seg selv tjene til å lindre en stor del av de problemene som menneskeheten står overfor?

Hvis han var synlig, ville for det første ateister og skeptikere vanskelig kunne fortsette å strides om han eksisterer, eller hva?

Og han kunne rette opp all den begrepsforvirring som råder. Ta religionens område for eksempel.

Så mange av menneskehetens problemer er direkte eller indirekte resultatet av religiøs forvirring. I forskjellige deler av verden har religionen holdt ved like, omenn ikke forårsaket, skitt og elendighet. Sammenstøt mellom religiøse fraksjoner har avlet mistro, hat og blodsutgytelse. Tenk på alle de tallrike trosretninger, alle de uenige sekter, kulter, splittelser, skisma og kirkesamfunn. Kunne ikke Gud få en slutt på alt dette ved bare å vise seg og si: "Dette er den måten jeg vil at dere skal dyrke meg på. Dette er den sanne religion"?

Hvorfor gjør han det ikke?

Og visselig ville utsiktene til verdensfred være adskillig lysere — forsøkene på å unngå atomkrigens mareritt ville få en sterk innsprøyting, hvis Gud ville tre frem for De forente nasjoner, eller tilbringe litt tid i verdens hovedsteder.

Med hans overlegne kunnskap kunne han vise hvordan så mange av de forvirrende vanskelighetene som menneskeheten kjemper med, kunne løses. Avskaffelsen av katastrofale sykdommer, forurensning, kriminalitet, mentale sykdommer, sosial urettferdighet, fattigdom — endelig ville alt være innen vår rekkevidde, om bare Gud ville vise seg og fortelle hva han vet.

Hvorfor gjør han det ikke?

Det er på tide å se dette problemet i øynene! Altfor lenge

har teologer hakket og stammet når det gjelder dette problemet. De har laget svar som ikke er noe svar. Eller de har endret tema.

Forslaget om at Gud bare er god, men rett og slett ikke mektig nok til å forhindre ulykker, er en av de forklaringene man har forsøkt å gi. Enkelte i religionsspørsmål tar til gjenmæle: "Gud er virkelig allmektig. Men våre lidelser skyldes det faktum at Gud ikke bare er god." Andre igjen avfeier hele spørsmålet som et "mysterium", noe som vi ikke kan forstå i dette liv.

Det er også enkelte som forsøker å omgå spørsmålet ved å benekte det ondes eksistens i det hele tatt. De må argumentere med at om det ikke finnes noen ondskap, er det heller ikke noe man kan klandre Gud for.

Uansett, ingen av dem kan gi en dekkende forklaring på hvorfor den Gud de bekjenner seg til, ikke er synlig!

Det er ikke merkelig at ateisme og agnostisisme flourer. Det er heller ikke merkelig at oppriktig troende mennesker nærer tvil om det mest grunnleggende av alle spørsmål: Hvorfor griper han ikke inn når menneskeheten lider? Hvorfor tillater Gud smerte og ondskap?

I korhet: *Hvorfor holder Gud seg skjult?*

Hvordan det hele begynte

Vi trenger ikke være i tvil. Vi kan vite.

Bibelen gjør ingen hemmelighet av at Gud virkelig svarer på visse omstendigheter og situasjoner ved å trekke seg tilbake — *skjule* seg, om du vil. "Sannelig, du er en Gud som skjuler seg," utbrøt profeten Jesaja (Esaias) (Jes. 45:15).

Mens patriarken Job var utsatt for alvorlige fysiske plager, brukte han en gang et lignende uttrykk da han forsøkte å forstå hvorfor Gud skjulte seg for ham (Job 13:24). "Hvorfor skjuler du ditt åsyn [Herre]..." Spørsmålet stilles på nytt i Salme 10:1: "Hvorfor skjuler du ditt åsyn i trengsels tider?" En annen salme spør: "Hvor lenge, Herre, vil du skjule deg evindeligg?" (Salm. 89:47; 13:2.)

Ja, hvor lenge, og hvorfor? Utallige ganger i løpet av menneskenes forpinte historie er slike

spørsmål blitt gjentatt som reaksjon på ulykker, katastrofer, smerte og lidelse.

Det finnes en grunn. Det hele begynte med de første mennesker — Adam og Eva. Etterat Gud hadde skapt dem og anbragt dem i et vakkert hagelandskap, snakket Gud Skaper selv til dem. Han var akkurat der, og gav dem formaninger om hvordan de skulle leve et lykkelig og fremgangsrikt liv. Han lærte dem en evig lov.

Menneskene ble ikke bare skapt og så overlatt til seg selv, så de selv måtte bestemme hva som er rett og galt. Isteden gav Gud Skaper dem personlig fullstendige opplysninger

Menneskene ble ikke bare skapt og så overlatt til seg selv, så de selv måtte bestemme hva som er rett og hva som er galt.

om den rette måte å leve på. Å leve etter Guds bud bringer lykke, fred, helse, fremgang og fører frem til evig liv.

Men å avvise Guds vei, så man isteden gjør det som *synes* å være riktig for det naturlig sinn, fører til elendighet, sykdom, krig og alt ondt. I et samfunn som vårt, der den menneskelige tankegang blir opphøyet, blir mange rystet når de hører at det naturlige tankeforløp, overlatt til seg selv, i virkeligheten ikke er en pålitelig veileder for å avgjøre hva som er riktig og galt. Bibelen selv legger flere ganger vekt på at "mangen vei tykkes en mann rett [det virker ikke galt; for det naturlige sinn synes det logisk, rimelig, rettferdig, fornuftig — og riktig], men enden på det er dødens veier" (Ordspr. 14:12).

Det er Gud som bestemmer hva som er rett og galt. Å sette sin lit til

den menneskelige fornuft alene er galskap.

Adam og Eva måtte velge mellom to forskjellige måter å leve på, symbolisert ved to trær beskrevet i 1. Mosebok 3. De stolte på sin menneskelige fornuft. Selv om du har hatt liten interesse for religion, så er du sannsynligvis så fortrolig med den ofte så omtalte historien at du vet at Adam og Eva valgte feil tre. De syndet — brøt Guds åndelige lov — og vraket Guds styre.

Legg merke til et viktig punkt som de fleste overser. Adam og Eva visste øyeblikkelig at de hadde vært ulydige. Skyld og skam vellet opp i dem. Neste gang Skaperen selv kom for å snakke med dem, "hørte [de] Gud Herren som vandret i haven, da dagen var blitt kjølig; og [bemerkl!] Adam og hans hustru *skjulte* seg for Gud Herrens åsyn mellom trærne i haven" (1. Mos. 3:8).

Så hvem gjemte seg først? Ikke Gud Skaper! Det var menneskene som han hadde skapt som først skjulte seg for ham. Det var de som ønsket å etablere og opprettholde avstand — en adskillelse — mellom seg og Gud.

Treet som Adam og Eva åt av, symboliserte menneskets inderlige ønske om selv å kunne definere godt og ondt — ved resonnement, erfaring og eksperimentering. Kall det prøving og feiling. Kall det livets skole, eller stahet. Hva du enn kaller det, så har menneskeheten fulgt denne veien siden dengang, og det er nettopp denne levemåten som har forårsaket all den sorg, lidelse og smerte som denne verden har fått erfare.

Og Gud tillot det! I virkeligheten sa han: "Godt, dere vil ikke høre på meg. Dere vil gjøre tingene som det passer dere. Dere vil skjule dere for meg? Jeg skal skjule meg for dere isteden. Så sett igang. Bygg deres sivilisasjoner, form samfunnene deres slik dere ønsker. Jeg vil holde meg i bakgrunnen i 6000 år og gi dere sjansen til å gjøre som dere ønsker.

Men jeg advarer dere: Dere kommer til å angre på resultatene. For hvert rop av smerte og lidelse, for hver tåre og hvert hjertesukk, ved enhver grusom handling og urettferdighet som dere og etterkommerne deres tildeler hverandre, skal dere måtte beklage resultatene

av den vei dere har valgt. Dere og menneskeheten i sin helhet vil rope etter meg, men jeg vil ikke svare før dere til sist har løpt linen ut, og dere er akkurat ved å ødelegge dere selv og alt liv på jorden med deres påfunn. Da vil jeg gripe inn og redde dere fra dere selv.”

Begynner du å forstå?

Menneskeheten ble avskåret fra Gud på grunn av sitt opprør, og Gud sperret i sin tur veien til Den Hellige Ånd for hele menneskeheten. Derpå trakk Gud sin hånd vekk og gav menneskeheten frie tøyler til å skrive med menneskers tårer og blod, uutslettelig og for alltid, den lærepenge at det er umulig å oppnå universell lykke, fred og fremgang uten å adlyde Guds bud. Denne lærepenge skrives fremdeles idag.

Det var ikke bare Adam og Eva som valgte å ha det på denne måten. Alle deres modne etterkommere gjorde likedan. Hele Bibelen er et historisk vitnesbyrd om mennesker — med unntak av noen få individer — som forkastet Guds vei og som måtte lide for det. Hvis du har lest Bibelen, har du da noensinne undret deg over hvorfor noen av de fryktelige beretningene som den inneholder, står der? Grunnen er at de begivenheter som er beskrevet, danner en del av den lærepenge som er skrevet av menneskelig erfaring, nemlig at brudd på Guds åpenbarte åndelige lov resulterer i lidelse og ulykke.

Hør hva Gud sier til en menneskeslekt som er oppsatt på å ødelegge seg selv:

“Fordi jeg ropte og I [dere] ikke ville høre, fordi jeg rakte ut min hånd, og ingen gav akt, fordi I forsmådde alle mine råd og ikke ville vite av min tilrettevisning, så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil spotte når det kommer som I reddes for, når det I reddes for, kommer som et uvær, og eders ulykke farer frem som en stormvind, når trengsel og nød kommer over eder.”

Gud liker ikke å se at mennesker lider. Men han vil at de skal lære sin lærepenge nøye. Han fortsetter: “Da skal de kalle på meg, men jeg svarer ikke; de skal søke meg, men ikke finne meg. Fordi de hatet kunnskap og ikke ville frykte Herren, fordi de ikke ville vite av mitt råd og foraktet all min tilrettevisning, derfor skal de

ete frukten av sine gjerninger, og av sine onde råd skal de mettes” (Ordspr. 1:24-31).

Hvorfor er det pine og lidelse på jorden? Hvorfor er det så megen hjertesorg og smerte? Menneskene har smakt frukten av sine egne valg, og de insisterer på å fortsette med det.

Selv om mennesker har skapt sine egne religioner, og selv om mange har bekjent at de søker Gud, har de ikke funnet ham, fordi de ofte er å ligne med dem som er profetert i Hoseas 5:6: Med sine religiøse ofre “skal de gå for å søke Herren, men ikke finne ham; han har dratt seg bort fra dem.” Hvor-

Mens Gud gjennom historien overveiende har fulgt en “fingrene av fatet”-politikk, så har han grepet inn når det har vært nødvendig ifølge planen hans.

for? Hør på profeten Mika: “Da skal de rope til Herren, men han skal ikke svare dem; han skal skjule sitt åsyn for dem på den tid, [og her er årsaken:] for deres onde gjerningers skyld” (Mika 3:4).

“Når I brer ut eders hender,” sier Gud, “skjuler jeg mine øyne for eder; om I enn ber, hører jeg ikke” (Jes. 1:15).

Jesaja (Esaias) uttrykker det slik: “Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke for tunghørt til å høre . . .” Den såkalte “metodeteologi” tar fullstendig feil når den foreslår at Gud er noe mindre enn allmektig. Det er overhodet ikke tilfelle. Tvert imot: “Men eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn for eder, så han ikke hører” (Jes. 59:1-2).

Gud gjemmer sitt ansikt på

grunn av synd (se også Joh. 9:31; 5. Mos. 31:17-18; 32:20).

Når Gud igjen kommer til syne

Det er viktig å forstå at mens Gud gjennom historien overveiende fulgte en “fingrene av fatet”-politikk, så har han grepet inn når det har vært nødvendig for å utarbeide sin plan. Han har arbeidet direkte med utvalgte personer, til og med vist seg og snakket med noen av dem, idet han skjenket sin Hellige Ånd når det var påkrevet. Men overfor menneskeheten som helhet har han personlig holdt seg “skjult”.

De som har ører å høre med, blir befalt å *søke* Gud og å fortsette å lete til de finner ham (Jes. 55:6-7; Jer. 29:13). Det er Guds vilje at folk i alle nasjoner “skulle lete etter Gud, om de dog kunne føle og finne ham, enda han ikke er langt borte fra noen eneste av oss” (Apg. 17:27). Men vi må påkalle ham i lydigg oppriktighet, noe få ser ut til å være villige til.

Selv overfor dem som virkelig leter og finner ham, har Gud på dette tidspunkt valgt å forbli usynlig. Årsaken til dette er at han er iferd med å utvikle deres tro og standhaftighet. Omringet som vi er av den håndfaste, materielle verden, fordres det at man daglig gjør et særlig forsøk på å søke de åndelige verdier og at man konsentrerer seg om å holde seg på dette plan (Kol. 3:1-2). Ikke desto mindre blir vi befalt “ikke [å ha] det synlige for øye, men det usynlige; for det synlige er timelig, men det usynlige er evig” (2. Kor. 4:18).

Det er lett å tro det som er synlig. Men “tro er . . . overbevisning om ting som *ikke* sees” (Heb. 11:1). Jesus lyste en spesiell velsignelse over dem som forble trofaste mot ham, selv uten å se ham i dette liv. Han sa til Tomas, en av sine disipler: “Fordi du har sett meg, tror du; salige er de som ikke ser og dog tror” (Joh. 20:29).

Men da Jesus var på jorden, var det likevel få av dem som så ham med sine egne øyne som trodde. Det burde fortelle oss noe. Her var han, kommet til jorden på det menneskelige plan. Han kom som et dødelig menneske av kjøtt og blod — Gud legemliggjort — istand til å bli sett, snakket med, til og med

berørt. Og hva skjedde? Ble han godtatt med åpne armer? Ble han hilset velkommen og vist behørig respekt? Nei, han ble "foraktet ... og forlatt av menesker ... han var som en som folk [oss alle, fordi vi alle dypest sett er tilbøyelig til å reagere på samme måte] skjuler sitt åsyn for" (Jes. 53:3).

Hvor overfladisk er vel ikke tilropene fra dem som håner: "Hvorfor viser Gud seg ikke?" For det gjorde han. Han viste seg på vårt nivå, kom ut av sitt skjulested, så å si. Og vi drepte ham, naglet ham til korset. Tenk over det!

Ei heller stoppet det der. Til denne dag forneker samfunnet som helhet Gud og budskapet om Guds styre og kongerike som hans utpekte representanter forkynner, til tross for de kirker som er skapt i Guds navn. Og fordi Guds styre og lover blir forkastet, sprer ulykker seg i svimlende fart, og bringer menneskene mot det som kunne bli selvdestruksjon — hvis det ikke var forat Gud Skaper igjen kommer til å tre frem, denne gang i kraft og herlighet, "og hvert øye skal se ham" (Åp. 1:7).

Men utrolig nok vil millioner slett ikke fryde seg over hans ankomst. "Og alle jordens stammer skal jamre ved hans komme" (samme vers, dansk overs.).

Istedenfor å hilse hans frelse og styre velkommen, vil den så sorgelig forførte menneskehet skjule seg for ham. "Og kongene på jorden og stormennene og krigshøvdingene og de rike og de veldige og hver trelle og hver fri mann *gjemte* seg i hulene og imellom berghamrene, og de sier til fjellene og hamrene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen. ..." (Åp. 6:15-16).

Faktum er at nasjonene skal samles for å bekjempe Gud ved hans tilbakekomst (Åp. 16:14)! Men han vil seire og gjenopprette sitt styre på jorden. En fryktelig lærepenge vil være nedtegnet. De som fremdeles lever blant bruddstene og ruinene av menneskets sivilisasjon, vil til sist føle virkelig anger; overbevist av vitnesbyrdene — 6000 år med lidelse og smerte — vil de bli tvunget til å vedgå tomheten og feiltagelsen ved det å være avskåret fra Gud.

Da vil ikke lenger Gud Skaper holde seg i bakgrunnen. Han vil

være helt synlig her på denne planet, idet han vil bo blant mennesker i en fredelig og lykkelig ny verdensorden (Esek. 43:7). Om denne strålende tidsalder sier Gud: "Jeg vil ikke mere skjule mitt åsyn for dem" (Esek. 39:29). □

Nå undres du kanskje på når og hvordan de milliarder som har levet og dødd, avskåret fra Gud, skal få anledning til å lære av historiens lærdommer, som de selv har bidratt til å skrive. Når vil de få sjansen til å sammenligne den defekte sivilisasjon som er resultatet av menneskets gjøren og laden, med det strålende samfunnet Gud vil skape? Når vil de få sin første virkelige anledning til å finne og bli kjent med sin Skaper? Religionene i denne verden vet ikke, fordi de ikke kjenner svarene på disse viktige spørsmålene. Gud har i sin

rettferdighet ikke utelukket disse milliarder av mennesker. Skriv etter vår artikkel "Is This the Only Day of Salvation?" ("Er dette den eneste frelsens dag?"), for tiden ikke på norsk. Du har aldri lest noe lignende før, og likevel er det sannheten, hentet direkte fra side- ne i din Bibel!

Familiebånd

(Fortsatt fra side 11)

TV"-mentalitet. Bygater gløder av skilt som innbyr kundene til å stikke innom og ta med seg et hurtig, allerede tillaget måltid. Samfunnet synes å være innrettet etter "spis mens du er på farten"-syndromet. Snackbarer, gatekjøken og drive-in-restauranter har i høy grad skutt i været.

Folk i vår tids hurtigstormende

**Hvis
"den lønn
som synden gir,
er døden", ROM. 6:23
og
"alle har syndet" ...
ROM. 3:23**

Da har alle mennesker, også du, fortjent dødsstraffen for synd. Bibelen avslører også at ordet *død* betyr nettopp det — fullstendig opphør av liv, ikke en evig eksistens i himmel, helvete eller skjærsild. Det viktigste spørsmål i ditt liv er hvordan du kan bli frelst fra den dødsstraff som du har pådratt deg! Hva er da frelse? Er den et sted? En tilstand? En belønning? Når får du den? Vårt gratis hefte, *Hva menes egentlig med frelse?* gjør sannheten klar. Du får et eksemplar ved å sende inn kortet til vår adresse nærmest deg.

samfunn vokser opp uten at man legger noen særlig vekt på familie-middager.

Men i mange land og blant visse etniske grupper anser man det for å være *essensielt* at hele familien er benket ved middagsbordet. Her representerer et måltid langt mer enn bare føde og næring for kroppen. Det er tid som er tilegnet familiesamværet — fellesskap, samtale og hygge.

Er det slik i ditt hjem? Er hele familien i det minste samlet til middag? Dette kan virke som en liten ting, men det er av stor betydning. Hvorfor la anledningen gå fra deg til å samle hele familien — de du har mest kjær — rundt deg, i en kjærlig atmosfære?

Å dele mat har alltid medført å dele kjærlighet. Å dele mat sammen er en garantert måte å øke båndene mellom mennesker på.

Og husk: Det er viktig å forsikre seg om at samtalen ved bordet er *hyggelig* — ingen småkjekling, argumentering, ubehagelige emner eller kontroversielle temaer. Måltidet bør være en hyggelig opplevelse preget av en vennskapelig tone. Dette fremmer familienærhet og kjærlighet.

Videreføring av tradisjoner

Noen av de sterkeste bånd i mange familier blir videreført fra generasjon til generasjon som et resultat av en kulturell arv fra forfedrenes opprinnelsessted. Disse skikkene har ofte vedlikeholdt kulturelle vaner innen mat, klesdrakt, dans og til og med yrkesvalg.

Videreføringen av tradisjoner kan også skje gjennom handel og yrke. Gjennom mesteparten av historien har barna lært sine fedres yrke, som i sin tur hadde lært det av sine fedre igjen.

Fordi mange moderne samfunn har sluttet med denne praksisen, har håndverkstradisjoner som før har vært i hevd i århundrer, gått tapt.

Selv om en unggutt ikke ønsker å følge i sin fars fotspor, så vil han ha noe å falle tilbake på dersom han har lært en næring, et håndverk eller et yrke.

Det er forbausende hvor få gutter idag det er som gjør arbeid i huset, maler eller reparerer ting, skifter olje eller justerer bilen. Bare et fåtall piker vet hvordan de skal

FOTO: HAL FINCH — PT

Videreføringen av tradisjoner kan også skje gjennom handel og yrke. Gjennom mesteparten av historien har barna lært sine fedres yrke, som i sin tur hadde lært det av sine fedre igjen.

sy, vattere, eller for den saks skyld lage mat.

Du forstår, for å kunne lære de fleste av disse ferdighetene må man tilbringe tid sammen med sin far og mor eller med besteforeldre.

Siden de fleste av oss ikke bor på en gård, vet vi ikke hvordan vi skal plante, kultivere, høste, hermetisere, safte eller fryse grønnsaker og frukt. Og selv om mange familier kunne ønske seg en grønnsakshave, ville de ikke vite hvordan de skulle gå frem. Og likevel har mange middelaldrende foreldre visst hvordan de skulle plante en have — og neste alle besteforeldre har hatt en. De vokste sannsynligvis opp på en gård eller på landet. Hvorfor har vi ikke videreført disse morsomme og nyttige ferdighetene?

Hvis du ikke har lært noen ferdigheter som er bevart i din familie, hvorfor ikke ta deg litt tid til å føre sporene tilbake og lære av din far eller mor i den hensikt å føre dem videre til din sønn eller datter?

Å bygge nye tradisjoner

Kanskje tilhører du en familie som

rett og slett ikke har noen lang familiehistorie. Kanskje har du ingen kunnskap om din slekt, eller til og med hvilket håndverk dine foreldre hadde.

Men det burde ikke hindre deg i å knytte familieband nå. Faktum er at selv om du har innsett det eller ikke, så har du bare to valg: Enten bygger du meningsfylte og varige tradisjoner i din familie, eller du lar den synke ned i en "ikke-tradisjon" som vil forårsake at din familie ytterligere splittes.

Hvorfor ikke sitte ned ikveld og snakke sammen om hvilke forhold som er mest gavnlige for din familie? Hent frem det gamle fotoalbumet. La dere minnes bestefar og bestemor — selv dine oldeforeldre. Kanskje vil du bringe på bane en lenge glemt del av din familiefortid som dine barn aldri har hørt om

før.

Snakk så om hva slags nye skikker dere vil ta opp som familie. Noen av de mest givende familieopplevelser man kan ha, kan spinnes rundt ferier. Kanskje kan besøk i nasjonalparker, eller det å begynne med camping, fiske eller andre utendørsaktiviteter være noe som din familie kan ha glede av.

En av de beste måtene å tilbringe ferien på, er å holde regulære familiesammenkoster, som nevnt foran.

Så hvorvidt dere bestemmer dere for spesielle ferieturer, teltturer, middager, eller rett og slett en stille ettermiddag i haven, så bestem deg for å knytte sterke familieband. Du vil ikke angre på det. Ikke bare vil det holde din familie samlet som et lag nå, men en dag vil dine barnebarn takke deg for å ha etablert familieband som vil bli ført videre til deres barn og til kommende slekter. □

Neste avsnitt, "Fostring av sunne spebarn — du får ingen ny sjanse!" vil forklare et ytterst viktig punkt som mange foreldre fullstendig overser.

BREV TIL REDAKTØREN

Canada

Artikkelen deres, "Canada kjemper for enhet", kastet verdifullt lys på de økende problemene landet vårt opplever. Kanadiere flest har stort sett tapt syne av den kamp og de ofre som ble gjort for i det hele tatt å danne Canada. Resultatet er smålige separatistbevegelser som får fotfeste under ledelse av menn som aldri ville fylle skoene til en John A. MacDonald eller en Charles Fupper eller en George Etienne Cartier. Om bare slike fremsynte personligheter hadde vært blant oss idag.

Jeg må gjøre oppmerksom på et par unøyaktigheter. Det var den tredje kanadiske divisjon som kjempet ved Normandie, ikke den annen. Det er også et spørsmål om Montreal fortsatt kan kalles Canadas største by. I utstrekning er det rett nok: 158 kvadratkilometer mot Torontos 97 kvadratkilometer. Men når det gjelder folkemengde er Toronto nå størst. Folketellingen i 1981 gav Toronto 2,9 millioner, mot Montreals 2,8 millioner.

Murray Polushin
Calgary, Alberta, Canada

Berlin

Vest-Berlin er et symbol på hvordan vestlig konkurranse og dyktighet trives mot Sovjetkommunismens system i øst. Sovjet, som ønsker å gjøre Øst-Berlin bedre enn Vest-Berlin, har det beste fra hele Øst-Europa på utstilling i Øst-Berlin. Derfor bruker de alle midler til rådighet for å vise verden at østtyskerne er et "velfødd" folk med den beste produksjonen, de beste idrettsfolkene og så videre. Øst-tyskerne er de beste bare fordi Sovjetunionen har gjort sitt beste for å drive dem frem.

James Arikawa II
Augusta, Georgia, USA

Atomkraft

Jeg er en veteran fra USAs atomvåpenmarine, og jeg har

vært dypt bekymret over opprustningen og utviklingen i vår tid. Siden jeg ble dimittert i februar 1982, har jeg vært plaget av skyldfølelse fordi jeg var innblandet i utviklingen av det mest fryktinngytende resultat av menneskenes grådighet og mistro til hverandre.

Deres artikler, som for eksempel "Ikke mye tid igjen" og "Hva barn mener om atomkrig", forklarer mange av årsakene til og fakta bak dette fortrengte og misforståtte emnet. Dere går endog så langt som til å foreslå en løsning på de intense problemene vår generasjon står overfor — med stor bibelsk innsikt. Dere dekker ikke over fakta, og dere avslører fryktløst Sannheten bak denne ubehagelige siden ved vår verdens sivilisasjon — samtidig som dere også avslører "de gode nyheter" den bringer med seg.

Dere skal ha ros for deres innsats for å vekke og opplyse moderne mennesker om dette emnet og menneskenes vekselvirkning med det. Det later til å bli slik Kristus sa: "Og dette evangeliet om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vidnesbyrd for alle folkeslag," før verdens ende og den nye begynnelse skal komme.

Garry F. Preissler,
Latham, New York, USA

Takknemlig

Jeg har nå vært en ivrig leser av Deres meget interessante og givende blad for nærmere 4 år. I den forbindelse vil jeg gjerne si at jeg aldri har angret på at jeg begynte å abonnere på Deres blad. Tvertimot føler jeg at Deres blad får større og større betydning for mitt liv, fordi jeg ved hjelp av det klarer å se verdensbegivenhetene i et annet og mye klarere lys. Et eksempel som kan belyse dette er at mine klassekamerater ofte blir forundret over min evne til å kunne sette verdensbegivenhetene inn i et religiøst perspek-

tiv og forklare dem at det som skjer ute i verden i dag er det klassiske bevis på at Satans styre nærmer seg slutten, og at en bedre og fullstendig ny tid for oss alle nærmer seg. Dette er for mange av mine klassekamerater vanskelig å forstå, noe jeg har tatt konsekvensen av ved å legge igjen en del av mine gamle eksemplarer på skolebiblioteket. Der vil de, forhåpentligvis, bli lest av en del!

Til slutt vil jeg takke for den månedlige gleden det er å komme hjem fra skolen og finne *Den Enkle Sannhet* i postkassen. Måtte deres arbeid og blad fortsette å spre glede og varme rundt i de forskjellige verdenshjørner og gjøre forståelsen av Bibelen og det Bibelen mener mer forståelig for oss alle.

H. Moe
Oslo, Norge

Nye lesere forteller

Jeg vil gjerne gi uttrykk for hvor stor pris jeg setter på abonnementet på *Den Enkle Sannhet*. De dyptgående analysene som artiklene bringer, er helt enestående. Jeg gledet meg særlig over artikkelen "Det som preger en stor ånd" av Donald Schröder i oktobernummeret, og vil gjerne ha flere artikler av samme type.

Eugene H. Rexilius
Angola, Indiana, USA

Nylig fortalte en kollega meg om deres tidsskrift og de emnene det omhandler. Siden jeg kom hit til Alaska sist i november ifjor, har jeg fått tak i et eksemplar av *Den Enkle Sannhet* og lest det.

Etterpå sa jeg til meg selv: Det er sannelig på side at noen utgir et blad som tar opp alle sider ved livet idag, hvordan vi skal kunne bære dagens byrder. Jeg gledet meg virkelig over januar-nummeret, og har senere bestilt et års abon-

nement på bladet. Det har også gitt mitt ekteskap nytt liv og ny mening, selv om min kone og barnet vårt ennå er i Montana og venter på å kunne komme hit opp. Takk for et storartet tidsskrift!

Rodney K. Allen
Eielson flystasjon, Alaska

Abonnementsfornyelse

Jeg tjenestegjør i den britiske hær her i England. Jeg kommer fra Nepal, som ligger i Asia, nær India. Det er noe slikt som fire-fem abonnenter på bladet deres i min bataljon.

Vi er stasjonert her i England i to år, og så drar vi tilbake til Hong Kong. Vi vil reise herfra i mai 1985. I nærmeste fremtid skal jeg forflyttes til Belize i Mellom-Amerika i et operativt oppdrag på seks måneder. Bladet vil likevel nå meg gjennom vanlige militære kanaler. Jeg ville sette stor pris på å få *Den Enkle Sannhet* tilsendt hit inntil videre.

Bimal Limbu
Church Crookham, England

Jeg har abonnert på *Den Enkle Sannhet* i flere år mens jeg bodde i Filippinene. Da jeg kom hit til USA som immigranter, fikk jeg tak i en abonnementskupong.

Jeg ser frem til å få nye numre av bladet tilsendt.

Cesar B. Manuel
Daly City
California, USA

Jeg vil gjerne fornye mitt abonnement på *Den Enkle Sannhet*. Det er et enestående blad, og derfor kan jeg bare gi min største anerkjennelse om dets verdi for meg som lærer. Det skaffer meg svært verdifulle opplysninger og synspunkter som er så viktige når det gjelder å gi barn en god utdannelse.

Jeg takker Gud for at han har inspirert slike mennesker som dere til å opplyse hele

verden om den endelige sannhet gjennom et slikt tidsskrift.

A.J. Swart
Lynnwoodweg
Arcadia, Syd-Afrika

Vedlagt er min bestilling på nok et års abonnement på *Den Enkle Sannhet*. Jeg godtar ikke alt som står i bladet, men jeg synes alltid det er stimulerende. De beste artiklene synes jeg er de hvor dere påpeker de mange misforståelser som har sneket seg inn i kristendommen. Jeg setter også pris på de "internasjonale" artiklene, for selv om de ikke alltid går så dypt, virker de alltid avbalanserte og søker å se på sakene slik de fortøner seg for folk som ofte får nedsettende omtale i andre aviser og tidsskrifter.

Geoffey P. Ivimey
Reading, England

Forsømte barn

Jeg har lest artikkelen "Jeg var et forsømt barn", og jeg vil gjerne nevne at det er den vakreste og mest hjertevarmende historie jeg noensinne

har lest i bladet deres.

Jeg fikk mine to sønner, som er 27 og 21 år gamle, til å lese artikkelen, og de sa til meg: "Takk skal du ha, mor, forat du har vært så snill mot oss og så glad i oss som du alltid har vært."

Da guttene var små, og senere tenåringer, sa jeg minst to-tre ganger i uken: "Takk skal dere ha forat dere har vært de beste sønner en mor og far kunne ønske seg."

Fru Charles Gongliewski
Throop, Pennsylvania, USA

Barnemishandling

Etter å ha lest "Sannheten om barnemishandling" i marsutgaven av bladet deres, er jeg for min del kommet til den konklusjon at *Den Enkle Sannhet* er en gave fra himmelen. Jeg har lest mange, mange artikler om barnemishandlingsspørsmålet, men aldri en som var så fullkomment og nøyaktig riktig.

Jeg har vært sekretær ved kontoret for prøvetid og løslatelse i staten Floridas justisdepartement. Bare i løpet av

mitt første år i stillingen leste og hørte jeg førstehåndsberetninger om omtrent 300 barnemishandlingssaker. Det gjorde meg nedtrykt og syk om hjertet. Jeg føler det som jeg må ha dødd hundre ganger for disse barna som aldri forstod hva som skjedde med dem.

Dette var en av de første stillingene jeg hadde, og når jeg nå tenker tilbake på den, synes jeg at den gjorde meg oppmerksom på hva som skjedde med mange barn i og rundt mitt distrikt. Jeg fikk førstehånds kjennskap til ting som mange mennesker er uvitende om hele sitt liv!

I førstningen, da jeg begynte med dette arbeidet, ble jeg ofte nedtrykt og forvirret, for jeg kunne simpelthen ikke tro at slikt kunne foregå der jeg bodde! Etter det første året på kontoret ble jeg mer herdet mot den hjerteskjærende virkeligheten, men jeg har aldri glemt den smerten jeg følte ved tanken på hva disse vakre og deilige små Guds skapninger måtte lide.

La meg først si at 90 pro-

sent av de menneskene som mishandler barn, selv er som barn å regne (uopplyste, fattige og svært umoralske). Som vi alle vet, er det svært vanskelig å forandre et menneske når det er blitt voksent.

På grunnlag av mine egne erfaringer føler jeg personlig at disse forbrytelsene blir begått av *barn-som-får-barn*. I nesten hvert eneste tilfelle jeg kan huske, var foreldrene selv unge, uerfarne og umodne barn, som enten "måtte gifte seg", eller ble født som barn av slike ekteskap.

Jeg er dypt og inderlig glad i alle barn, for de er uskyldige til de lærer noe annet, og de er som voks i våre hender og kan formes slik vi ønsker å forme dem. De er vidunderlige gaver fra Gud, og vi gjør dem en veldig bjørnetjeneste hvis vi snur ryggen til dem og ikke bringer dem inn i våre liv så vi kan gi dem den livsgleden og livslykken som de så vel fortjener.

Victoria Lucas
Fort Pierce
Florida, USA

ISLAND

(Fortsatt fra side 20)

tiske islendinger har en tendens til å skue innover seg selv. De har tiltro til seg selv og sin evne til å overvinne hindringer. Katastrofer som kan ta motet fra andre nasjoner gjør Island desto mer innstilt på å fortsette. Men dersom handel og samkvem skulle avskjæres — dersom klimaet igjen skulle bli verre, dersom jordskjelv og vulkansk aktivitet skulle øke — og *dersom fisken skulle dø ut* — ville Island da fremdele kunne overleve? Men slike katastrofer er da utenkelige?

Nei. Dessverre er dette et sant bilde av fremtiden. Island, som resten av verden, står på terskelen til begivenheter som vil ryste sivilisasjonen i dens grunnvoller. Ingen nasjon kan vente å slippe unna uskadd.

Islendinger har valgt å være mer fortrolig med sine egne sagaer enn med Bibelens beretninger, selv om Bibelen har vært oversatt til det islandske språk siden det 14. århundre. Men mens sagaene er nøkkelen til Islands fortid, så har

Bibelen nøkkelen til dets fremtid.

I 50 år nå har *Den Enkle Sannhet* ropt ut en advarsel som klargjør den *sanne* meningen med bibelprofetier som snart vil gå i oppfyllelse. Ødeleggende begivenheter verden over vil nok en gang forandre kursen for Islands historie. Disse profetiene forteller om jordskjelv og økt vulkansk aktivitet verden over, om store plager som atter en gang vil snike seg over verden, ledsaget av hunger. De forteller om en tid da nasjon vil reise seg mot nasjon, og verdenshandelen slik vi kjenner den vil bryte sammen (Matt. 24:7). Islands historie viser oss hvor sårbart landet er overfor slike katastrofer.

Og dette er bare begynnelsen. Bibelen forteller at de siste katastrofer som markerer slutten på denne tidsalder, blant annet vil innebære ulykker uten sidestykke som vil ødelegge jordens innsjøer og hav (Åp. 8:9), som vil kulminere i massedød av det marine liv (Åp. 16:30). Ja, fisken *kommer* til å dø.

Tiden er inne for Islands befolkning til å ta disse gamle profetiene alvorlig. Og enhver leser kan lære

mer ved å bestille vår gratis brosjyre *Are We Living in the Last Days? (Lever vi i de siste dager?)*, ennå ikke på norsk.) Dersom disse forutsagte katastrofene er nært forestående, så vil Island — og hele verden — være i større fare idag enn noensinne tidligere. Og denne gang vil hverken graden av mot, beslutsomhet eller oppfinnsomhet avverge katastrofen.

"Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst..." (Matt. 24:22). Men de dager vil bli forkortet. Gud være lovet at der er en Gud som vil gripe inn og redde nasjonene (Island inkludert), og nok engang etablere fred mellom nasjonene. Profetiene i Bibelen ender ikke i mørke, undergang og ødeleggelse, men forutsier de gode nyhetene hinsides de dårlige.

Gud vil sende Jesus Kristus til jorden for å herske, og dermed tvinge nasjonene på jorden til å arbeide sammen i fred, samarbeid og harmoni i 1000 år.

Island vil overleve. Ja, faktisk er de neste tusen år av dets historie bestemt til å bli enda mektigere enn de første. □

T. Smith

Suksess: Innsats eller tilfeldighet?

Du har hørt om dem som har arvet en formue. Eller som ble berømt bare fordi de var på riktig sted til riktig tid. Men er suksess bare et resultat av flaks? For de fleste av oss er det å lykkes et spørsmål om formål, utholdenhet og hårdt arbeid. Hva med deg? Ser du på deg selv som en suksess? Og hva er nå suksess når alt kommer til alt? Hvordan kan vi oppnå den? Vi tilbyr gratis et attraktivt hefte som definerer *sann* suksess. Det angir et syvtrinnsprogram til å nå dette viktige målet. Uansett stilling i livet kan enhver ta disse syv lovene i bruk og høste godene — dette er informasjon du kan bruke! Når alt kommer til alt er suksess ingen tilfeldighet. Hvorfor ikke bestille ditt eksemplar av *De syv lover for suksess* (dansk: *Succesens syv love*) idag?

De SYV LOVER
FOR SUKSESS